

DEVLET AYAKTA KALMAK İÇİN SALDIRIYOR,
YIKMAK İÇİN SAVAŞI BÜYÜTELİM!

POLİTİK-GÜNDEM / s.3

Yoldaşlarımızın her birinde biriken savaş ve mücadele deneyim ve birikimi aynı zamanda Proletarya Partisi'nin birikim ve deneyimidir. Bu deneyim ve birikimin ışığında savaş sürdürülecektir. Bundan kimsenin şüphesi olmamalıdır. Yoldaşlarımızı sonsuzluğa uğurlarken gördük ki taban ve taraftarları, militanları ve mücadelesine gönül vermiş emektarları Proletarya Partisi'nin çağrısına kulak vermiş, çağrıyı anlamış ve görevini yerine getirmek için tüm abluka ve kuşatmaları aşmaya yönelmiştir. Bu iradenin ve sahiplenme iradesinin varlığı yoldaşlarımızın emaneti olan bayraklarını taşıdığımızın da bir göstergesi olmuştur.

Yeni Demokrasi

10 ARALIK-24 ARALIK 2020 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 76 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesini

EMEK s.4

İnsanca Yaşam ve Geçim Koşulları
İçin Mücadeleyi Yükseltelim!

İşçi sınıfının insanca yaşayacağı ücret hakkının elinden alınması en temel haklarına, sendikal hak ve örgütlenmelerine yönelik saldırılarla birlikte gelmektedir. Sınıfın gün gün hakları gasp edilerek en aza razı edilmesi hedeflenmektedir. İnsanca yaşayacak, temel gereksinimlerini karşılayacak ücret hakkının kazanılması da dahil temel hakları kazanmanın, korumanın yolu günlük fiili mücadeleden, direniş ve grevlerden geçmektedir.

MAKALE s.9

Eğitim Sen'de Ayyuka Çıkan
Bürokratik Rekabet

Bu açıklamalarda örneğin; ciddi üye kaybı yaşayan sendikaların neden bu durumda olduğu, KHK'lı emekçilerin mücadelesinin neden geliştirilemediği, sözleşmeli eğitim emekçileriyle ilgili bugüne kadar neden ciddi bir yönelim gösterilmediği ve son dönemin temel tartışmalarından biri olan eğitim sorununda başta eğitim emekçileri ve öğrenciler olmak üzere neden bir gündem oluşturulamadığı gibi soruların somut, gerçek bir cevabı yoktur.

ONLAR AYAKTA KALMAK İÇİN SALDIRIYOR!

YIKMAK İÇİN SAVAŞALIM!

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

faşizmin en koyu olduğu zamanlarda
ölümsüzleşenlerimiz rehberimizdir!

17

KADIN

işsizliğe ve yoksulluğa karşı
kadınların öfkesini örgütleyelim!

18

KAVGA OKULU

harmana giren dirgene sarılır!

'Umut Çocuk'

Yeni Kitaplarıyla Yakında Sizlerle

Çocuk yaşlarda bir hikâyenin içerisine adım attığımızda, olay örgüsü bizi o hikâyenin birer kahramanı olmaya iter. Bu olay örgüsünde keşfettiğimiz her macera bizlere birçok duygu ve düşünce katar. Her hikâye bitiminde yeni bir benliğe dönüşür ve değişiriz. Bambaşka bir bakış açısıyla yeni bir dünyanın kapıları aralanır önümüz sıra. Bir hayalin peşinde koşarken, bir maceradan başka bir maceraya atılırken hikayelerin içinde kayboluruz. Kaybolduğumuz cümleler bizleri içine çeker. Bu süslü dünyalarda kaybolurken bilinçaltımıza işlenen düşünceler ileriki yaşlarda bir fikir olarak karşımıza çıkar.

Betimlenen dünyadaki bir karaktere bürünürken benliğimiz, o hikâyenin

baş kahramanı olur. Büründüğümüz her karakterin, hikâye içinde koştururken bize aktardığı duygular bizleri çepeçevre sarar.

Bir hikâyede; mülteci bir kız çocuğu olur, o kahramanın hislerini hisseder, yaşadıklarına ortak oluruz. Bazen kahkahaların peşinden koşar, bilinmez bir diyarda buluruz kendimizi. Akbaba ve sineklerle karşı karşıya gelir ama berrak güneş ışığı altında çayırlarda koştururuz. Gün gelir, futbol turnuvasına katılmaya çalışan bir kız çocuğu oluruz. 'Kız çocukları futbol oynar mı hiç!' diyenlere karşı birlik olur o sahada top koştururuz. Gökkuşuğu uzak değildir hikayelerde. Uzak değildir hayaller... Ulaşılması mümkündür ellerimiz ile. Ne kadar

ileriye bakarsak sis bulutlarını aşar gerçeği yakalarız.

Elimize verdikleri boyama kitaplarındaki çizimleri taşımadan boyamaya çalışırken sınırların aslında ne kadar sınırsız olduğunu keşfetmeyi unuturuz. Korkmadan elimize almalıyız o kalemi ve kâğıdı. Bir çerçevenin içinde sıkışıp kalmamalıyız. Ufkumuz ne kadar genişler ise hayallerimiz de bir o kadar gerçeğe dönüşür önümüzde.

Pandemi ve eğitim sistemindeki sorunlardan kaynaklı eve kapanmak zorunda kalan çocuklar için seri halinde hazırladığımız kitaplar, eleştirel bir dil ile çocuklara iyi, doğru ve gerçeklik arasında bir perspektif sunuyor. Kimi kitaplar fantastik bir

dünyayı çocukların önüne sererken aynı zamanda öğretici bir dil ile gerçekler arasında bir köprü kuruyor. Uçsuz bucaksız bir dünyanın kapısını aralayan kitaplar sunduğu gerçeklik ile çocukları karşılıyor. Bu dünyada aldatıcı, süslü bir dünyanın izlerini taşımayan bir gerçeklik var. Hâkim ve taraflı bir zihniyetin, köreltilmiş beyinlerinden çıkan ürünlerinden ziyade bir sonraki nesle aktarılması gereken doğru ve gerçek terazisinde öğretici hikayeler sunuluyor.

Yayınevimiz, Umut Çocuk serisiyle, geleceğin umudu olan çocuklara iyiyi, güzeli, doğruyu öğretmeyi amaçlıyor. Gerçeklerin dünyasını çocukların dünyasıyla buluşturmak, onların umut dolu bakışlarını daha da parlak hale getirmek temel gayemiz.

UMUT YAYIMCILIK

BASIMA HAZIRLANAN KİTAPLARIMIZ

Hepsi Fasa Fiso-Yusuf Demir

Gökkuşuğu-Yusuf Demir

Kahkahaların Peşinden Koşan Çocuklar-Yusuf Demir

Büyükler Hiç De Komik Değil-Yusuf Demir

Gyuli Kasabası-Luna Elis

Mısır Püskülü-Luna Elis

Ateş Böcekleri ve Kelebeklerin Zaferi (Türkçe-Kürtçe)-Zeliha Bulut

Dans Eden Deniz Atları-Zeliha Bulut

Çevre Ajansı mı? Talan ajansı mı?

Türkiye Çevre Ajansı'nın kurulması ve bazı kanunlarda değişiklik yapılmasına dair 35 maddelik kanun teklifinin ilk 12 maddesi TBMM Genel Kurulu'nda kabul edildi. Kabul edilen maddeler arasında Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'na bağlı olarak Türkiye Çevre Ajansı kurulması için sunulan teklif de yer aldı.

Kanun teklifinde Çevre Ajansı'nın 7 kişilik yönetim kurulu ve 11 kişilik danışma kurulu üyelerinin Çevre ve Şehircilik Bakanı tarafından belirleneceği ve danışma kurulu üyelerinin de üniversiteler, özel sektör ve kamu kurumlarından seçileceği belirtildi.

HANGİ ALANDA FAALİYET GÖSTERECEK?

Çevre Ajansı'nın kurulma amacı çevre kirliliğini önleme, yeşil alanların

korunmasını, iyileştirilmesini ve geliştirilmesini sağlamanın yanında döngüsel ekonomi ve sıfır atık yaklaşımı doğrultusunda kaynak verimliliğini artırma, ulusal ölçekte depozito yönetim sistemi kurulması, işletilmesi,

izlenmesi ve denetlenmesi yönünde yürüteceği faaliyetlerden oluşuyor.

Ayrıca ajansın, Çevre ve Şehircilik Bakanlığınca belirlenen ve belirli bir depozito bedeli alınarak piyasaya sürülen ürünlerin tüketilmesi sonrasında iade alınması ve depozito bedelinin geri ödenmesine dayalı sistem üzerinden çalışacağı söyleniyor.

Her saldırı gibi devletin örgütlediği kurumlar da yeşil yalanların arkasına saklanmaya çalışılmaktadır. Biliyoruz ki her yalanın ardından daha kapsamlı ve boyutlu saldırılar gelmektedir.

Kriz halindeki sistem, çareyi halka,

doğaya ve yaşam alanlarına yönelik saldırganlığı yeni saldırı araçları örgütlemekte bulunmaktadır. Adı değişse de saldırıların özü ve amacı aynı kalmaktadır. Çıkarılan tüm yasalar, Çevre Ajansı gibi kurumlar sömürü ve talanın önünü açmaya, merkezileştirmeye yöneliktir. Doğaya ve yaşam alanlarına yönelik saldırılar hangi kılgıya bürünürse bürünsün, hangi yalanın arkasına gizlenmeye çalışılırsa çalışılsın mücadelemizin amacı ve hedefi değişmeyecektir. Talanın ve sömürüye karşı mücadelemiz ortadan kaldırıncaya dek sürecektir.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

DEVLET AYAKTA KALMAK İÇİN SALDIRIYOR, YIKMAK İÇİN SAVAŞI BÜYÜTELİM!

Can çekişen ekonominin Kar'la nefes alan hali, sistemin artık dikiş tutmayan patlamalarını bir süre durdurur gibi görünse de bu durumun geçici olduğu aşikardır. Önü alınamayan pandemiyin yayılma hızı sadece insan yaşamını etkileyen bir özelliğinden ziyade, emperyalist-kapitalist sistemin temellerine hücum eden bir nitelikte ilerliyor. Başta sağlık sistemi olmak üzere, emperyalist-kapitalist sistemi var eden ana kaynaklarda deprem etkisi yaratıyor ve tüm yıkıcılığı ile de yayılmaya devam ediyor. "Yürürlükteki ekonomik üretimin" iflası sosyal patlamalardaki hedeflerde kendini çok net gösterdi.

"Adalet" sembolleri, ekonomi merkezleri kitlelerin kabaran öfkelerinin hedefi haline geldi. Adalet sarayları ve bankalar tutuşturuldu, açlık isyanlarına eklenen özgürlük talepleri, sıkılan zincirin artık boğazı kestiğini anlattı.

Amerika, Almanya, Fransa ve daha bir dizi ülkede patlak veren isyanların ortak teması, baskı ve devlet terörünün son bulması ve ekonomi koşullarının düzeltilmesi oldu.

Bu isyanlar halkasına Ortadoğu'da aynı taleplerle gelişen isyanlar eklendi. Mevcut iktidarların ayakta kalışını zorlayan bu isyanların gelişim ve yaygınlaşma hali, krizin derinleşme ve baskının artma koşuluna bağlı gelişim gösterecektir. Ancak önümüzdeki sürecin, karşılayacağımızın yılın egemenler açısından hiç de kolay geçmeyeceğinin verileri ile yüklüdür. Krizi ağırlaştırılan pandemi hala dünyayı kasıp kavuran etkisiyle devam ederken bu etkinin kısa zamanda ortadan kalkmayacağı ve geride bırakacağı yıkım tablosunun boyutlarının da tüm saldırı ve "önlemlere" rağmen hafif olmayacağı görülmektedir.

SAFLAR KESKİNLEŞİYOR

Türk hakim sınıfları çok yönlü kriz içinde o da tıpkı emperyalist efendileri gibi dizginlerinden boşalan bir saldırganlıkla ayakta duruyor. 2020 yılına egemenler açısından damgasını vuran saldırı ve daha fazla saldırı olmuştur. Kesintisiz sürdürülen gözetim ve tutuklama operasyonları, gerilla savaşına dönük geliştirilen imha saldırıları, işçi sınıfının ve emekçilerin budanan demokratik kazanımları, artan kadın cinayetleri, çocuk istismarları, işsizlik ve yoksulluk... Halkın tıkanan nefes boruları, çözüm bulunamadığı durumda intiharların yaşanmasına neden olmuştur. Krizin kaldıramaz yüküne eklenen pande-

mi geline aşamada yoksulluk sınırına küçük esnafı da eklemiş, kapanan işyerleri işsizler ordusunu arttırmakla sınırlı kalmayarak, açlar ordusunu da büyütmektedir.

Asgari sefalet ücretin belirlenmesi için yürütülen tartışmalara sendikaların müdahil olma çabasının göstermelik hali, yapılan basın toplantılarıyla sınırlı tepkisi, mevcut durumda sendikaların niteliğini anlatan fotoğraf karelerine eklenecektir. Sosyal medya paylaşımları gerekçe gösterilerek yapılan gözetim ve tutuklamaları, artık yıllara varan cezalar takip etmektedir. Kadın cinayetlerinin rakamsal verinin ötesinde, devlet eli ve desteğiyle gerçekleşen katliamlar olduğu kadınların yükselen çığlığında-

dır artık. Devletin yürüttüğü savaşın etkin bir parçası olan taciz ve tecavüz, gelinen aşamada çocuk istismarı ile sürdürülmektedir. Gercüş'te bir çocuğa 27 asker ve korucunun tecavüzü ve olayın duyulmasını engellemeye dönük yapılan soruşturma ve saldırılar, devletin kendi pisliklerinin üstünü örtme çabasıdır. Ancak bu çırpınıklar ve çabalar nafi değildir, çünkü halkın sessiz öfkesine tüm bunlar tek tek eklenmektedir.

Kürt Ulusal Hareketi'ne dönük geliştirilen saldırı kampanyası süre avına dönen gözetim ve tutuklamalarla sınırlı kalmayarak, her dönem etkili bir silah olarak kullanılan şovenizmle Kürt halkının, yaşam ve üretim

gelmektedir. Raydan çıkmış sistemi kurtarma çırpınıkları da beklenen ve istenen sonucu getirmeyecektir. Ekonomik krizin derinleştiği siyasi kriz, derinleşen klik dalaşı sistemin krizini anlamak açısından da bir veri sunmaktadır. Karşılıklı yapılan açıklamaların en belirgin yanı şovenizm zehiriyle kitlelerin bu dalaşta bir yerde saflaştırma çabasıdır. Kitleleri kendine yedeklemenin hedefiyle hareket eden sistemin bu hedefini boşa çıkarmak ancak kitleleri bilinçlendirme ve örgütlemesiyle mümkün olacaktır.

2020 yılının son aylarında devletin gerillanın imhasına dönük saldırıların merkezlerinden birisi de Proletarya Partisi önderliğinde savaşan gerilla gücü olmuştur.

Nubar, Rosa, Özgür, Asmin ve Deniz yoldaşları bu saldırıların sonucunda ölümsüzlüğe uğurladık. Kayıplarımızın ağırlığı önümüzdeki dönemde görevlerimizin ağırlığını da belirlemektedir. Yoldaşlarımızın her birinde biriken savaş ve mücadele deneyim ve birikimi aynı zamanda Proletarya Partisi'nin birikim ve deneyimidir. Bu deneyim ve birikimin ışığında savaş sürdürülecektir. Bundan kimsekinin şüphesi olmamalıdır.

alanları bir bir ellerinden alınmıştır. Devlet topyekün giriştiği savaşta her şeyi savaş ve saldırı aracı haline getirmiş, gerilla cenazelerinin verilmemesinden, cenazelere dönük işkence bu savaşın bir parçası olarak devreye sokmuştur. İsteddiği sonucu alamadığı koşulda saldırının dozunu yükseltmekte, saldırganlığın ülke dışındaki sınırlarını zorlamaktadır.

İmajını korumak ve kitleleri sistem etrafında tutmayı başarmak için krizin "damat" da olsa sebebi olanların gözünün yaşına bakılmayarak istif ettirilmesi, "reform" açıklamalarının ardından Bülent Arınç'ın istifası, keskinleşen iç çatışmanın yanı sıra, patlak veren krizden devleti aklarak çıkarma çabası anlamına da

Yoldaşlarımızı sonsuzluğa uğurlarken gördük ki taban ve taraftarları, militanları ve mücadelesine gönül vermiş emektarları Proletarya Partisi'nin çağrısına kulak vermiş, çağrıyı anlamış ve görevini yerine getirmek için tüm abluka ve kuşatmaları aşmaya yönelmiştir. Bu iradenin ve sahiplenme anlayışının varlığı yoldaşlarımızın emaneti olan bayraklarını taşıdığımızın da bir göstergesi olmuştur.

2021 yılını sınıf mücadelesinin belirlediği, kayıplarımızın tayin ettiği görevlerle karşılayacağız. Bu görevlerin bilincinde ve sorumluluklarımızı kavrayarak, daha fazla çaba, daha fazla emekle kavgaya sarılalım.

İnsanca Yaşam ve Geçim Koşulları İçin Mücadeleyi Yükseltelim!

İşçi sınıfının ve tüm çalışanların aldığı ücret düzeyini belirleyecek en büyük toplu iş sözleşmesi sayacağımız asgari ücret görüşmeleri başladı. Zorlu ve çetin geçecek bir maraton havası katmadan edemedikleri görüşmelerin nasıl hızla sonuca götürüleceği "mikrofon "kazasından" bilinmiyor değil. Neredeyse hükümet ve patron temsilcilerinden oluşan asgari ücret tespit komisyonunda işçi ve emekçilerin ücret talebi Türk-İş'in varlığıyla "temsil" ediliyor. Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun bilinen tek görevi patronların istediği sefalet ücretini işçi sınıfına dayatmak ve bu yönde kararlar almaktır. İşçileri "temsilen" masaya oturan Türk-İş'in 2019 yılı boyunca altına imza attığı sözleşmeler ve kırınımdan öteye geçmeyen ücret artışı asgari ücret görüşmelerinin nasıl sonuçlanacağını fazlasıyla özetliyor. Türk-İş'in hükümet ve patronlarla aynı masaya oturması işçi sınıfının "temsil" edildiği yanılgısını sürdürmekten, işçiler lehine beklenti oluşturarak gelecekte tepkiyi kontrol altında tutmaktan başka işlevi

bulunmuyor. Sendikal bürokrasi iş ve emekçilerin sefalet sürüklenen yaşam ve geçim koşulları karşısında mücadeleyi örgütlemek şöyle dursun sureti haktan görünmek için sadece masayı terk ediyor. Protestoyla zevahirin kurtarılmaya çalışıldığı asgari ücret görüşmelerinin ardından her defasında milyonlarca işçi ve emekçinin yoksulluk ve sefalet göçü başlıyor. İşçi ve emekçilerin açlıktan ölmesini önlemek için kendisinden başka kavgaya tutuşacak olan kimse yoktur

İŞÇİLER YOKSULLUK VE SEFALET İÇİNDE YÜZÜYOR!

Komisyonunda işçilerin "temsil edildiği yalanı gibi "yaşam maliyeti", "refah payı", "ekonomik koşullar", "pandemi", "fedakârlık", "koşullar düzeldikçe..." vb. sıralanan sözler sıkça duyacağımız arasında olacaktır. Yoksulluk ve sefalet içerisinde yaşayan işçi ve emekçiler için bu yalanların hiçbir inandırıcılığı yoktur. Türk-İş'in 2020 Kasım ayı içerisinde açıkladığı (açlık sınırı) 2 bin 526 TL, (yoksulluk sınırı) 8 bin 917, 62 TL

rakamlar işçi ve emekçilerin nasıl bir yoksulluk ve sefalet içerisinde yaşadığını göstermektedir. Asgari ücretin sefalet sınırında belirlendiği andan itibaren enflasyon rakamları karşısında erimeye başladığı, 365 günün 122 günün vergi ve kesintilerle çalışıldığı koşulla da işçi sınıfının elinde açlıkta geriye bir şey kalmıyor. Asgari ücretin fiilen kısa çalışma ve ücretsiz izin ödenekleri düzeyine "çekilmiş" olması ise işçi ve emekçiler açısından tabloyu daha da ağırlaştırıyor. Kriz ve salgın koşullarında ücretler düşürülerek asgari ücretin altında çalışanların gövdesi genişliyor. 1.168 TL ödenekle zorunlu izne çıkarılanlar ise asgari ücretin yarısı kadar bir gelire "yaşamaya" zorlanıyor.

Bu tablonun üzerine tüy dizecek şekilde hâkim sınıfı kliğinin sözcülüğünü yapmaktan aşağı kalmayan burjuva partiler asgari ücret rakamlarını açıklayarak işçi ve emekçileri mahkum edecekleri açlık ve sefalette mutabakat sağlamaktadır. AKP kliğinin çay-simit hesabını aratacak şekilde işçi ve emekçilere uy-

gun gördükleri asgari geçim ücreti yoksulluk sınırının yarısı kadar bile değildir. CHP ise yerel yönetimler üzerinden önerdiği asgari ücreti vermeyi taahhüt ettiği için temsil ettiği sınıfların çıkarlarının öncelemenin yanı sıra kendisini patron yerine de koyuyor.

Asgari ücreti belirlemenin hedeflenen enflasyona kodlandığı düzende TÜİK'in işsizlik rakamları da dahil düşük gösterdiği enflasyon oranları imdada yetişiyor. TÜİK'e göre 11-14 bandında görünen enflasyon oranlarına rağmen 2021 yılı beklenen enflasyon rakamları yüzde 8 olarak açıklandı. Gerçek enflasyon oranlarının yüzde 40'lara dayadığı tabloda asgari ücrete yapılacak zam ise kargaları güldürecek türdendir. Beklenen enflasyon oranına göre belirlenecek asgari ücretin 2500 TL psikolojik sınırını bir miktar geçerek açıklanacağı da şimdiden anlaşılmaktadır. Ücretlerin düşürülmesini ekonomik büyüme olarak okuyan hakim sınıflar ucuz işgücü istihdamıyla karlarını katlamayı hedeflemektedir. Döviz seferine çıkarken ellerinde pazarlayacakları tek şey ise ucuz iş gücü olacaktır.

SALDIRILAR ÜCRETE SINIRLI DEĞİL, MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM!

İşçi sınıfının insanca yaşayacağı ücret hakkının elinden alınması en temel haklarına, sendikal hak ve örgütlenmelerine yönelik saldırılarla birlikte gelmektedir. Sınıfın günün hakları gasp edilerek en aza razı edilmesi hedeflenmektedir. İnsanca yaşayacak, temel gereksinimlerini karşılayacak ücret hakkının kazanılması da dahil temel hakları kazanmanın, korumanın yolu günlük fiili mücadeleden, direniş ve grevlerden geçmektedir. Hakim sınıfların dayattığı asgari yaşamın insanca yaşam ve geçim sınırlarına ulaştırılması işçi sınıfının örgütlü mücadelesiyle mümkün olacaktır. Bu nedenledir ki işçi sınıfının bedel ödeyerek, direniş ve mücadeleyle kazandığı asgari ücretin yükseltilmesi mücadelesi sınıfa yönelik saldırılara bir yanıt olacaktır.

'Sinbo'nun Kâr Hırsı ve Baskıya Dayalı Çalışma Sistemi Nedeniyle 2 İşçi Arkadaşımızı İş Cinayetinde Kaybettik'

Sinbo'da sendikal oldukları için patronun 'ücretsiz izne' çıkarıldığı işçiler, fabrika önüne kurdukları çadırda mücadelelerini sürdürüyorlar. Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS) Yönetim Kurulu Üyesi Onur Eyidoğan, pandemi sürecinde patronların ücretsiz izni işçiler üzerinde bir baskı aracı olarak kullandığını ve bununla sendikal mücadeleye saldırdığını belirtti.

YENİ DEMOKRASİ- *Pandemi dönemiyle birlikte yasal bir düzenlemeyle 'ücretsiz izne' çıkartmalar yaygınlaştırıldı. Bu durum patronlara, işçilerin haklarını gasp etmek için ciddi zemin sundu. Siz de bu süreçte 'ücretsiz izne' çıkarıldınız ve bugün fabrika önünde mücadele ediyorsunuz. Bize mücadeledenizi doğuran etmenlerden söz eder misiniz?*

ONUR EYİDOĞAN- İki yıla yakındır Sinbo'da sendikal faaliyetimiz var. Geçtiğimiz yıl patronun bir işten atma saldırısıyla karşı karşıya kalmıştık. O zaman fabrikanın önünde bir takım eylem ve etkinlikler düzenlemiştik. Bu yıl da pandemi döneminde, pandemiye karşı önlem alıyoruz diyen Sinbo yönetimi 6 üyemizi ücretsiz izne çıkardı. Şu an 700'e yakın işçi çalıştıran Sinbo, yalnızca 6 işçiyi -6 sendikal işçiyi ücretsiz izne çıkardı. 11 Eylül'de bu ücretsiz izne çıkarma saldırısının ardından fabrika önünde basın açıklaması, eylemler düzenlemiştik. Bu 2 aylık bir ücretsiz izin süresiydi. 2 ayın sonunda 18 Kasım'da iş başı yapılması gerekiyordu. 18 Kasım'da iş başı yaptırılmayıp ücretsiz izin 2 ay daha uzatılınca, 2 aydır sürdürdüğümüz mücadeleyi fabrika önünde direniş çadırına çevirdik. 18 Kasım'da direniş çadırımızı kurduk, bugün 20. Günümüzdeyiz (7 Aralık). Taleplerimiz sadece Sinbo için değil, aslında bir bütün 'ücretsiz izin' saldırısının ortadan kaldırılması. İşçi sınıfı adına bu talebi yükseltiyoruz. Bugün resmi rakamlara göre 2 buçuk milyon işçi ücretsiz izne çıkarıldı. Aslında işten çıkarıldı. İşten çıkarmıyoruz diyorlar ama ücretsiz izin demek bugün işçileri açlığa ve

sefaletle mahkum etmek demek. Günlük 39 lira, aylık bin 168 liraya işçileri açlığa mahkum ediyorlar. Ücretsiz iznin toptan ortadan kaldırılması gerekiyor, bu süreçten önce si için de bu böyleydi, eğer işçilerin sağlığı düşünülüyorsa önlem olarak ücretli izin uygulanması gerekiyor. Sinbo yönetimi biz bu talebi yükselttiğimiz zaman 6 arkadaşımızı işten çıkartarak sendikal faaliyetimize saldırmış oldu.

Pandeminin başında ilk bir ay maske dahi verilmemişti işçilere. Bu sü-

reği süre artınca Sinbo'nun satışları da arttı. Yani Sinbo'nun pandemide üretimi azalmak bir yana daha da arttı. Tabii ki üretim artarken bununla aynı oranda işçi alımı olmadı, bu süreçte de 3 işçinin 4 işçinin yapacağı iş tek işçiye yıktılar. Yani Sinbo'da üretim oldukça arttı. Şu anda da çok ciddi üretim var. Sendikal 6 arkadaşımızı işten çıkardıktan sonra yüzden fazla işçi alımı yaptılar. Şu an 700'e yakın çalışan var. Çalışma koşulları yıllardır ağırdı fakat pandemiyle birlikte bu daha da ağırlaştı.

bir durum. Bu işçilerin büyük bir kısmının sigortası yok. Sinbo yönetimi çok açık sendika düşmanlığı yapıyor. AKP-MHP'nin işten çıkarmaları yasaklıyoruz dediği 7244 nolu yasa "sözde" pandeminin sosyal ve ekonomik etkilerini en aza indirmek için yapılmıştı. Biz bu yasanın kaldırılmasını istiyoruz. Bu yasa patronlar için çıkarılmış bir yasa çünkü ücretsiz izinde patronun onayı kaldırıldı bu yasa ile birlikte. Geçmişte de ücretsiz izin vardı fakat nasıl vardı; belli durumlarda işçilerin talepleri doğrultusunda uygulanıyor. Şimdi işçinin onayı kaldırıldı ve durum bu! Ücretsiz izinden faydalandırdık diyerek 2 buçuk milyon işçiyi işsiz bıraktılar! 2 buçuk milyon insan 2 buçuk milyon aile demek aynı zamanda.

Biz sürecin başından beri bu mücadeleyi Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS) olarak sadece Sinbo'da verdiğimiz bir mücadele değil toplamında işçi sınıfının verdiği bir mücadeledir diyoruz. Çünkü bu durumu sadece biz yaşamıyoruz. Patronlar bu uygulamayı hem işçilere baskı aracı olarak kullanıyor hem de bununla istediği zaman ücretsiz izin diyerek sendikal faaliyete saldırıyor. Bizim taleplerimiz

de doğal olarak işçi sınıfının talepleri. Biz ücretsiz iznin kaldırılmasını ve işimize geri dönmeyi talep ediyoruz. Mücadelemizi de bu eksende sürdürmeye devam edeceğiz.

Biz şunu söylüyoruz, işçilerin yararına olan şey patronun zararındır, patronun yararına olan ise işçilerin zararındır. Bu fabrikada Sinbo'nun kâr hırsı ve baskıya dayalı çalışma sistemi nedeniyle 2 işçi arkadaşımızı iş cinayetinde kaybettik, biz fabrikaya girdiğimizde iş sağlığı ve güvenliği önlemleri alınacak bu da Sinbo'nun işine gelmiyor. Arkadaşlarımız sosyal haklarını alacak Sinbo bundan çekiniyor. Bütün engelleme çabalarına rağmen biz sendikal olarak bu fabrikaya gireceğiz. Çünkü burada Sinbo'nun bizi neden istemediğini biliyoruz, biz bu fabrikada sendikal faaliyet yürüteceğiz.

rekte de biz sendikal faaliyetimizi arttırmıştık. Pandemi için önlemler alınmalıydı. Ne yazık ki Sinbo'da sürecin başından bu yana 200'ü aşkın arkadaşımız koronavirüse yakalandı. İlk bir ay dediğim gibi hiçbir şey yapılmadı. O bir aydan sonra günde bir maske verilmeye başlandı, hala da günde bir maske veriyorlar işçilere. 4 saat kullanılması gereken maskeyi işçiler gün boyunca takıyor. Dezenfektan kutuları düzenli doldurulmuyor. Yani Sinbo'nun pandemi dönemindeki tek önlemi işçilere günde bir maske vermesi ve 6 işçiyi işten çıkarması oldu (!)

YENİ DEMOKRASİ- *Sinbo'nun üretimi salgın sürecinde arttı mı?*

ONUR EYİDOĞAN- Biliyorsunuz Sinbo küçük ev aletleri üretiyor. Salgın döneminde insanların evde geçir-

Çünkü siparişler arttı da arttı fakat buna uygun yeterli işçi alımı yapılmadı. Yapılan üretimi karşılayan işçi kapasitesi oldukça az. Birçok fırsatçı fabrikada olduğu gibi az işçiyle çok üretim yaparak kâr etmek gibi bir politikaları var.

Yani özetle Sinbo pandemi döneminde hiçbir önlem almadı ve 6 işçiyi işten çıkardığında bunu önlem olarak adlandırdı. Bu durum nereden ele alırsanız alın tutarsızlık. Sinbo'da çok açık biçimde sendika düşmanlığı söz konusu. Sinbo sendikal örgütlenmenin önüne ücretsiz izne çıkarmayla geçmeye çalışıyor.

Şu an fabrikada, kadrolu işçilerin dışında kadrolu ve günlükçü işçiler de çok fazla. Özellikle günlükçü işçilere yöneldiler bu dönemde. Bu sendikal mücadelenin önüne geçen

İnşaat işçileri: 'Milyarlık proje GOPAŞ'ta ölüme terk edildik'

HABER MERKEZİ- GOPAŞ bünyesinde faaliyet yürüten Yapı Mermer taşeron firmasıyla çalışan işçilerin ücretleri ödenmiyor. Ana firma ile taşeron firmanın birbirlerine yönlendirildiğini belirten işçiler pandemi koşullarında bir haftadır şantiyede sağlıklı koşullarda barınmak zorunda kalıyor.

BY Oktayöz, Reyhan İnşaat Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti., Bahas Holding, Gaziosmanpaşa Belediyesi, GOPAŞ ve Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın ortak projesi olan rezidans şantiyesinde faaliyet yürüten Yapı Mermer taşeron firmasıyla çalışan mermer döşeme işi yapan işçiler ödemelerinin yapılmaması nedeniyle yaklaşık on gündür parasız ve son derece sağlıklı koşullarda şantiyede barınmak zorunda kaldı.

Ana firma ile taşeron firmanın topu birbirlerine atarak ödeme yapmadığını söyleyen işçiler isyan etme noktasına geldi.

Yaklaşık 3 haftalık bir çalışma sonrasında taşeron firmadan alacakla-

rına mahsuben avans isteyen işçilere önce "Tamam bekleyin akşam saatlerinde biraz ödeme yapayım" dedi. Fakat sonra telefonlara çıkmadı. Gece işçilerden birini arayan taşeron firma patronu "Ben ana firmadan ödeme alamadım. Size de

gönderemedim. Ana firmaya gidin ödeme isteyin" dedi.

İşçiler adına proje müdürü ile görüşmeye giden Emin Binici "Proje müdürü 'Sizin para alıp almamanız bizim sorunumuz değil. Paranızı taşeron firmadan isteyin' diyerek ters bir tavır gösterdi.

Bu kez taşeron firma patronu, ödeme yapılana kadar işçilerle birlikte işe çıkmama kararı aldı. Taşeron sonraki günlerde işçilerin telefonlarına çıkmayınca, ana firmaya giden işçilerin sorunlarına çözüm üretilmiyor.

İşçiler yaklaşık bir haftadır işe çıkmıyor ve Covid-19 salgını sürecinde daha büyük riskler barındıran konteynerlerde barınmak zorunda kalıyor.

İki kişinin kalması gereken koşullarda salgın koşullarında bile 6 kişi sıkışık bir şekilde bütün günlerini geçirmek zorunda kalıyorlar.

İşçilerin salgın koşullarında hijyen kurallarını uygulamaları ise neredeyse imkansız. Ortak kullanılan banyo ve tuvaletler pislik içinde. İşçiler para alamadıkları için maske, temizlik malzemeleri ve hijyen sağlamak için gerekli malzemeleri de alamıyorlar.

"Milyarlık proje GOPAŞ'ta salgın koşullarında maske, mesafe hijyen kurallarının bulunmadığı şantiyede beş parasız, barınmak zorunda bırakıldık. Hem ana firmalar hem de taşeron firma bizi açıkça ölüme terk etti" diyen işçilerden Emin Binici, bu süreçte Gazi Mahallesi'nde tanıştıkları insanların yardımcı olduklarını belirterek "Bu halimizi görünce duyarsız kalmadılar. Ellerinden geldiğince ihtiyaçlarımızı karşılamaya çalıştılar. Ziyarete gelip, çay, şeker, yiyecek, maske, temizlik malzemeleri bıraktılar. Onlar getirmese bunları alacak paramız dahi kalmamıştı" dedi.

OECD: İşsizlikte en büyük eşitsizlik Türkiye'de yaşanıyor

HABER MERKEZİ- Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) açıkladığı dar tanımlı işsizlik verisi anlamını yitirir ve Türkiye'de geniş tanımlı işsizlik yüzde 29,3'e yükselirken OECD'nin açıkladığı son istihdam raporu böl-

derin eşitsizliğin olduğu ülke. İstihdamda en güçlü bölgesi ile en zayıf bölgesi arasındaki fark 19 puanı aşan Türkiye'yi eşitsizlikte İtalya, Yunanistan, Avusturya ve İspanya takip ediyor. Türkiye'de Güneydoğu Anadolu

tihdamın yüzde 15 ila yüzde 35'inin risk altında olduğu belirtildi. Rapora göre, özellikle turizm destinasyonları ve büyük şehirler ağır risk taşıyor. OECD bölgesinin ağırlıklı kırsal kesim olan yüzde 30'un son 10 yıldaki işgücünün daraldığını vurgulayan raporda, "Yetenekleri az olan, düşük gelirli çalışanlar ve genç işgücü Covid-19 pandemisinde en ağır yarayı alan kesim olacak. Bu kesime pandeminin uzun vadeli korkutucu bir etki bırakması bekleniyor" denildi.

Raporda okulların ve bakım merkezlerinin karantina nedeniyle kapalı olmasının kadınlar üzerinde uzun vadeli kalıcı işsizlik yönünde olumsuz etkisi olacağı da vurgulandı.

ÜMİTSİZLER PANDEMİ NEDENİYLE HIZLA ARTIYOR

Raporda işsizlik rakamlarına dahil edilmeyen 'ümitsiz işsizlerin' pandemi nedeniyle daha da hızlı artacağı belirtildi. Türkiye'de DİSK-AR araştırmasına göre, ümitsiz işsizlerin sayısı son bir yılda 613 binden 1 milyon 331 bine yükselmiş durumda.

geler arası istihdamdaki eşitsizlikler açısından da Türkiye'nin çok dezavantajlı bir noktada olduğunu ortaya koydu.

İSTİHDAMDAN EN DERİN EŞİTSİZLİK

Rapora göre, Türkiye OECD ülkeleri ve bölgeler arasında istihdamda en

ve Doğu Anadolu'da işsizlik oranı TÜİK rakamlarıyla bile yüzde 25'i buluyor.

KORKUTUCU BİR ETKİ BIRAKMASI BEKLENİYOR

OECD'nin Covid-19'un istihdam piyasalarına etkisini ele aldığı raporda, pandemi nedeniyle tüm dünyada is-

Maaşlarını alamayan Atlas işçilerinden eylem

HABER MERKEZİ- Aylardır maaşları ödenmeyen AtlasGlobal çalışanları, şirketin sahibi Ali Murat Ersoy'un kardeşi Turizm Bakanı Mehmet Ersoy'un sahibi olduğu Etstur önünde çadır kurdu. İşçiler haklarını alana kadar mücadele edeceklerini vurguladı

İflas eden AtlasGlobal çalışanları aylardır sürdürdükleri hak arama mücadelelerine devam ediyor.

Kültür ve Turizm Bakanı Mehmet Nuri Ersoy'un kardeşi Ali Murat Ersoy'un sahibi olduğu havacılık şirketi AtlasGlobal çalışanları, Bakan Ersoy'un sahibi olduğu Etstur önünde eylem başlattı.

İşçiler dün Etstur önünde çadır kurarak kapının önüne pankartlar bıraktı. 'Ali Murat Ersoy'a haber verin! Alacaklarımızın peşini hiçbir zaman bırakmayacağız' yazılı pankartı şirketin kapısının önüne bırakan işçiler, "Hakkımızı alana kadar eylemimiz devam edecek" dedi.

Paranın Dili Olsa da Konuşsa

Burjuva siyasetin gündemini, CHP Milletvekili Ali Mahir Başarır'ın, Sakarya'da bulunan tank palet fabrikasının Katarlı şirketlere satılmasına dair söylediği "Devletin ordusu Katar'a satılmıştır" sözleri oluşturuyor ve bunun üzerinden şekilleniyor. AKP-MHP bloğunun, ülke gündemini bu sözler üzerinden belirleyerek, halkın yaşadığı yoksulluğu, sefaleti ve açlığın üzerini örtmeye çabalamaktadır. Bu gündem üzerinden burjuva partiler de "kim daha fazla vatanını, milletini, ordusunu seviyor" yarışına girerek kitlelere şovenizm pompalamaya devam etmektedir. Erdoğan bu gündemi ısıtıp ısıtıp CHP'yi "beka düşmanlığıyla" suçlarken, CHP de bu oltaya takılıp "ne kadar ordu ve millet sevdalısı" olduğunu ispatlamaya çalışmaktadır. Ekonomik kriz tehlike çanlarını çalmayı çoktan geçip, çatırdamaların duyulduğu bir sürece evriliyor. Egemenlerin yalvar yakar, yabancı sermayeyi ülkeye çağırması, ülke kaynaklarını peşkeş çekmesi, özelleştirmelerin tavan yapması da bu sürecin getirdikleri arasında yer almaktadır.

Erdoğan'ın tank palet fabrikasının ve Borsa İstanbul'un hisselerinin Katar'a satılmasına dair tartışmalarda söylediği "CHP ve bir kısım medya Katar Yatırım Otoritesi Borsa İstanbul'a ortak oldu diye ortaklığı birbirine katıyor. 2018 yılına kadar da Amerikalı Nazdak Borsa İstanbul'un yüzde 7 ortağıydı. O zaman niye 'Avrupa, Amerika Türkiye'yi ele geçiriyor' diye yaygara koparmadınız. Biz hiçbir zaman yatırımcının kimliğini sorgulamadık. Paranın rengi, dini yoktur, para paradır. 28 Şubat'ta olduğu gibi sermayeyi renklere bölenlerden de olmadık" sözleri yaşanan krizin net göstergesidir. Avrupa sermayesi "siyasi belirsizlik" nedeniyle

ülkeden hızlıca uzaklaşırken, Erdoğan'ın "kişisel" girişimleri ve davetleriyle Katar sermayesi "yatırım" yapmayı sürdürüyor. Ülke toprakları, kamu işletmeleri ve yer altı su kaynakları dahi Katar sermayesine peşkeş çekilmeye devam ediyor.

Her fırsatta Avrupa'ya ve ABD'ye efelenen Erdoğan'ın son süreçteki "reform" söylemlerinin ve AB sermayesine yönelik yatırım çağrılarının arkasında yatan ne-

hizmetlerinden kaynaklandığını ortaya koyuyor. TÜİK verileriyle şişirilen ekonomi balonunun patlamaması için verilen uğraş, verilerle ve rakamlarla çekilen perde, halkın sofrasından eksilen lokmasını tariflememektedir.

PANDEMİNİN DERİNLEŞMESİ EKONOMİNİN ÇÖKÜŞÜNÜN HABERCİSİ

Mart ayından bu yana dünya ekonomisi pandemiyle kasıp kavruyor. Bazı emperyalist dev-

Bir kısmının gelirlerinin yüzde 80'ini devlet tarafından ödendi, ödeniyor. Benzer biçimde ABD'de de kurtarma paketleri çıkarıldı. Ama Türkiye gibi yarı-sömürge ve bağımlı kapitalist ülkelerin böyle bir "kurtarma paketi" yok!

Belediyenin tezgâhına el koyduğu çocuk işçi şöyle sesleniyordu: "Bırakın tezgahımı ben evime ekmek götürüyorum!" Esnaf odaları ard arda yıkımın haberlerini verirken, kriz geçiren esnaf dükkanına saldırmak-

ta. Egemenlerin gündemi ekonomik kriz dışındaki her şeye yoğunlaşırken, emekçinin gündemi "eve ekmek götürmek"tir. Devletin "asgari ücret" belirleme tartışmaları, "acı reçeteler" uygulanacak açıklamalarıyla, halkın yaşadığı yoksulluğun ve açlığın daha da derinleşeceğini göstermektedir. Göstermelik tedbirlerden muaf tutulan işçi ve emekçiler, salgınla ve yoksullukla dünden daha fazla

boğuşmaktadır. Parça parça gelişen işçi direnişleri ve hak alma eylemleri, lokal düzeyde kalsa da işçilerin biriken öfkelerini anlatmaktadır.

Bu ekonomik krizin siyasal görünüşü ise devletin her cephede ve tüm kesimlere dönük saldırıların tırmanmasıdır. Yaşanan ekonomik ve siyasi krizin aşılmasına çare olarak gelişen saldırıların boyutu her geçen gün artarken, halkın örgütlü ve öncü güçlerine dönük gözaltı, tutuklama saldırıları, kesintisiz devam etmektedir. Bu saldırılar sistemin krizini değil, bu açmazları daha da derinleştirmektedir. Sistem tüm kurumları ve her yönüyle patlak vermekte, çürüyen sistem artık dikiş tutmamaktadır. Egemenlerin krizini derinleştirmek, halkın öfkelerini örgütlemek ve bunu haklı savaşıma kanalize etmek için var gücümüzle mücadeleye atılalım.

denin, ekonomide yaşanan büyük kriz olduğu apaçık ortadadır. Ne kadar üstü örtülmeye çalışsa da ekonominin derin ve köklü bir kriz içerisinde olduğu bilinmektedir. Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) tarafından işsizlik, enflasyon oranları ile büyüme oranları ne kadar doğru ifade edilmese de artık mızrak çuvala sığmamaktadır. TÜİK tarafından 3. çeyrek büyüme oranı yüzde 6.7 olarak açıklandı. Çalışılan gün sayısı, çalışan sayısı azalmasına rağmen Gayri Safi Yurt İçi Hasıla (GSYH) yüzde 29.41 oranında artış göstermiş. Yani bu rakamlarla ekonominin büyüdüğü sonucuna ancak TÜİK ulaşabilir ama 2018 yılı ilk dokuz ayına göre 2020 yılı ilk dokuz ayında reel olarak hâlâ yüzde -0.49 küçülmüş durumda. Resmi veriler bu büyümenin yüzde 41.1'inin finans ve sigorta

letler, kısmen de olsa "önlem" alıp, salgını bir anlamda kontrol altında tutmayı başarsa da, Türkiye gibi yarı-sömürge ya da bağımlı kapitalist devletler bu önlemleri almaktan çok çok uzakta durmaktadır. Egemenlerin de pandemi sürecinde önlem "alamaması", "kontakt kapatamaması" ekonomide yaşanan krizin bir sonucudur. Kasım ayında açıklanan önlemler hafta başında daha kapsamlı olanların gelmesiyle yeni bir eşiğe geçti. Dünyanın genelinde benzer bir durum söz konusu ve ilk dalgadan daha yıkıcı bir dalga beklenmektedir. Ancak pandeminin başlarında İngiltere ve Almanya'da egemenler halka şöyle seslendi: "Siz sağlığınıza sorumlusunuz ekonomiyi yolunda tutmak bizim işimiz." Bu cümlelerin devamında önlemler nedeniyle kapanan iş yerlerine, işçilere destek paketleri verildi.

Pandeminin ve Hak Gasplarının Gölgesinde HAPİSHANELER

Koronavirüsün dünyada yayılmasının ardından sağlık açısından en riskli alanlardan birisi de hapisaneler olmaktadır. Özellikle hasta tutsakların yaşadığı hak gaspları koronavirüs ile birlikte daha da katmerlenmiş, tutsaklar üzerindeki saldırıların boyutu artmıştır. Pandemi nedeniyle siyasi tutsaklar dışında kalan tutuklu ve hükümlülerin tahliyesinin önü açılırken siyasi tutsaklar tahliye edilmek bir yana birçok hak gasbına maruz bırakılmaktadır. Birçok hasta tutsak ATK'nın (Adli Tıp Kurumu) "cezaevinde kalamaz" raporuna rağmen tahliye edilmemektedir. Bununla birlikte birçok hapisanede bulunan siyasi tutsaklar pandemi koşullarında birçok hak gasbına uğramaktadır.

Diyarbakır D Tipi Kapalı Hapishanesi'nde bulunan mide kanseri, kemik erimesi ve dizlerindeki damar tıkanıklığına rağmen 11 yıldır tutuklu olan Bedri Çakmak (46) 35 kiloya düştüğü ve ağırlaşan sağlık durumuna, "cezaevinde kalamaz" raporuna rağmen tahliye edilmiyor.

Yine Duri Kaygusuz 13 ay önce Halkların Demokratik Partisi (HDP) ve Demokratik Bölgeler Partisi (DBP) önceki dönem il eşbaşkanları ile yöneticilerinin de aralarında bulunduğu 61 kişiye yönelik operasyonda 25 kişiyle birlikte tutuklanarak hapisaneye konuldu. "örgüt üyesi" olmakla suçlanan Kaygusuz, kalp hastası, yaşından ötürü görme kaybı yaşıyor, aynı zamanda hipertansiyon ve şeker hastası. Mevcut hastalıklarının yanı sıra son günlerde sol memesinde bir kitle oluştuğu ve sol kolunu kullanmakta zorlandığı aktarılan Kaygusuz'un, meme kanseri belirtileri gösterdiği kaydedildi. Düzenli ilaç kullanması gereken Kaygusuz, özellikle pandemi ile birlikte hapisanelerde alınan önlemler (!) kapsamında her hastane dönüşü 14 günlük karantina

(hücrede tutulma) sürecinde zorlandığı için hastaneye gitmek istemiyor.

Kaygusuz gibi Siirt E Tipi Kapalı Hapishanesi'nde tutulan ağır hasta tutsaklardan biri de 45 yaşındaki Kadriye Cengiz "örgüte üye olmak" iddiasıyla 9 yıl 4 ay ceza verilen Cengiz, 6 yıldır tutuklu. Meme kanseri teşhisi konulan Cengiz, hapisanede kaldığı süre zarfında iki kez mide kanaması, son bir yıl içinde de iki kez kalp

krizi geçirdi. Rahatsızlığından ötürü ayakta durmakta güçlük çeken Cengiz'in sağlık durumu, koronavirüs salgınıyla birlikte daha da kötüleşti. Pandemi başlangıcından bu yana 3 defa karantina adı altında 14 gün hücreye konulan Cengiz'e akciğer kanseri teşhisi konuldu. ATK'nın "cezaevinde kalamaz" raporu vermesine rağmen tahliye edilmiyor.

Metris 2 Nolu R Tipi Kapalı Hapishanesi'nde her iki elleri bileklerden olmayan Ergin Aktaş ve yüzde 98 engelli Serdal Yıldırım ile aynı hücrede kalan boynundan aşağı felci ağır hasta tutuklu Abdullah Turan'ın durumu günden güne kötüye gidiyor. Adli Tıp Kurumu'nun (ATK) "Cezaevinde kalamaz" raporuna rağmen tahliye edilmeyen Turan, 24 Kasım'da fenalaşmasıyla birlikte Başakşehir Şehir Hastanesi'ne götürüldü. Burada muaye-

nesi yapılan Turan, tedavi altına alınmadan tekrar hapisaneye götürüldü. Aynı gece tekrardan fenalaşan Turan'a yine aynı işlemler dayatılarak, hapisaneye götürülüp karantina hücrelerine konuldu.

Diyarbakır'da 26 Haziran günü evine yapılan baskında üç saat boyunca köpekli işkenceye maruz bırakılan ve götürüldüğü Mardin'de 12 günlük gözaltı süresinin ardından tutuklanan Demokratik Yerel Yönetimler Kurulu üyesi ve Tevge-

ler. Tutsaklar için önlem almayan hapisane idaresi, hapisanedeki "kıvrıntı" sayılabilecek hakları da gasp etmeye çalışıyor. Pandemiyle birlikte tutsakların kargo ve mektup haklarını sınırlayan hapisane idaresi, her tutsağa 2 ayda bir kitap almak dayatması getirdi.

Kandıra Hapishanesi'nde siyasi kadın tutsakların hücre havalandırmasına adliler tarafından dışkı atıldı, durumun hapisane idaresinin bilgisi dahilinde olduğu belirtildi. Öte yandan tutsak kadınların yolladıkları mektuplar ile siyasi kadın tutsaklara kitap ve diğer yayınların hapisane idaresi tarafından ulaştırılmadığını ifade ettiler.

Diyarbakır 3 Nolu T Tipi Hapishanesi'nde tutsak Mehmet Sıdık Meşe cop ve sopalarla işkenceye maruz kaldı. Meşe'nin ağabeyi Murat Meşe, kardeşinin 6 aydır hapisanede olduğunu ve henüz mahkemeye çıkarılmadığını aktararak, "Kardeşimin daha mahkemesi olmadan işkenceye maruz kaldı" dedi. Kardeşinin haftalık telefon görüşmesinde işkenceyi anlattığını söyleyen Meşe, 15 gardiyan tarafından koşuşturma odasına alınıp başka bir odaya götürülerek işkenceye maruz bırakıldığını aktardı. Ağabey Meşe, "Kardeşim cop ve sopalar ile dövüldü" diye belirtti.

Bolu F Tipi Hapishanesi'nde bulunan hasta tutsak Ali Gülmez, mafya ve ülkücü mahkumlarla işbirliği yapan hapisane idaresinin, Covid-19'a yakalanan ve hastanede yatan ağabeyi ile telefonla görüşmesine izin vermediğini aktardı.

Ağırlaştırılmış müebbet hükümlüsü olan ve vasisi ile 1. derece akrabaları dışında kapalı görüş ve telefon görüşmesi yaptırılmayan Ali Gülmez'in hastanede tedavi gören ağabeyiyle telefonda görüşmesine izin verilmiyor. Gülmez, hapisane idaresinin yasadaki kelimelerle oynayarak "depresyon, afet" gibi durumlarda telefon görüşmesi yaptığını, "salgın"ı bu kapsamda değerlendirmedeğini ifade etti.

ra Jinên Azad (TJA) aktivisti Sevil Rojbin Çetin, uzun süredir gördüğü rahim kanseri tedavisi nedeniyle hapisanede zor şartlar altında yaşamını idame ettiriyor. Mardin E Tipi Kapalı Hapishanesi'nde tutulan Çetin'in ne ilaçları veriliyor ne de hastaneye götürülüyor. Kanser nedeniyle her yemeği yemeyen Çetin için ayrı yemekler verilmiyor. Hastalığının ilerlemesi nedeniyle günlük ihtiyaçlarını dahi karşılamakta zorluk çekiyor.

Elazığ 1 Nolu Yüksek Güvenlikli Hapishanesi'nde ise tutsaklara maske ve hijyen malzemeleri verilmediği, tutsaklara maskeyi kantinden fahiş fiyata alma zorunluluğu dayatıldığı belirtildi.

Tutsaklar telefon görüşüne ve kapalı görüşe çıkarken maske verilmediğini, hapisane idaresiyle görüşme taleplerinin de çeşitli bahanelerle ertelendiğini belirtti-

Emperyalistlerin Kâr Hırsı ve Yok Edilen Doğamız

Dünya kaynakları emperyalist-kapitalist sistem tarafından talan ediliyor ve dünyanın atmosferi hızla ısınıyor. Yerkürenin ısınması; buz tabakalarının erimesine, balıkların okyanus asitlenmesi nedeniyle ölmesine, sel, fırtına ve orman yangınlarına yol açıyor. Canlı yaşamının devamlılığını sağlayan tatlı su kaynakları kuruyor.

Dünya Meteoroloji Örgütü'nün (WMO) "Küresel İklim Durumu" raporu, pandeminin getirdiği ekonomik yavaşlamaya rağmen atmosferdeki sera gazı seviyelerinin artmaya devam ettiğini belirtiyor. Oysa Birleşmiş Milletler bu artışı azaltmayı he-

değil sermayenin doymak bilmez kâr hırsını önceliyor. Durum bu olunca bırakalım hedeflenen yüzde 5 azalmayı, sera gazı salınımı her yıl daha da artıyor ve en iyimser senaryolar otomatik olarak çöpe atılıyor. Buzulların eridiği, okyanus sularının karayı yuttuğu, sıcaklığın, kuraklığın ve çölleşmenin karaya egemen olduğu bir yerküre üzerinde "yaşama" ihtimali hiçte uzağımızda durmuyor. Elbette ki bu ihtimalin diğer adı tüm canlı yaşamının yok olmasıdır.

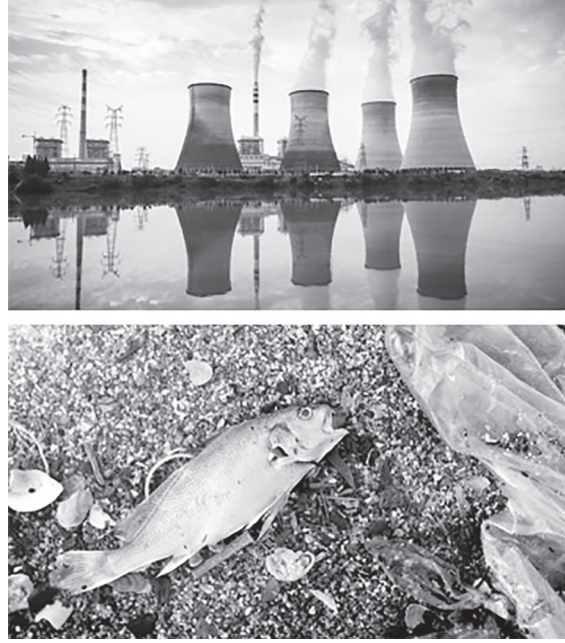
Kuraklık, susuzluk uzun zamandır en çok konuştuğumuz konular arasına yerleşmiştir. Su sorunu, kuraklık ve

rek talanı, su havzalarının yapılaşmaya açılması vardır. İklim değişikliklerinin, küresel ısınmanın her gün daha fazla hissedilir olmasında, kuraklık ve susuzluk olarak ortaya çıkmasında rant projelerinin, barajların payı ve çıkardığı bilanço bulunmaktadır. Biliyoruz ki su kaynakları rant projelerine akıtılarak tüketilmektedir. Doğanın tüm zenginlikleri sömürüye ve talana açılmaktadır. Suya erişimi kesintilerle kısıtlanan halktan ise tasarruf yapması istenmektedir. Su kesintileri günlük yaşamın parçasıyken fahiş fiyata satılarak şirketlerin kasası şişirilmektedir.

Ülkenin dört bir yanında çok uluslu şirketlere maden arama-çıkarma izni verilerek, tüm akarsuların üzerine baraj kurularak, daha fazla termik santral yapılarak, nükleer enerji santral inşa ederek sömürü ağı genişletilmektedir. 'Dünya Bankası Grubu'nun raporuna göre, iklim değişikliği 2050'ye kadar 140 milyon kişiyi ülke içi göçe zorlayabilir. Yaşanacaklara en temel gerekçe olarak su

kıtlığı, mahsul kıtlığı, deniz seviyelerinin yükselmesi ve fırtınalar gösterilmektedir. İklim değişikliğinin oluşmasında en az sorumluluğu olanların en çok etkilenenler arasına yer alması "iklim adaletsizliğinin" en görünür halidir. Bu nedendir ki doğadan ve su kaynaklarından ihtiyacından çok yararlanmayanların tasarrufuna değil ticarileştirilen su kaynaklarında el çekilmesine, kuraklığı ve susuzluğu büyüten rant projelerinin sonlandırılmasına ihtiyaç vardır.

Kuraklık ve susuzlukta dahil ekoloji sorununun gelmiş olduğu boyut kayıtsız kalamayacağımız bir tabloya sahiptir. Doğanın sömürülerek yoksullaşmasına, su kaynaklarının tüketilmesine, el konulmasına isyan etmek, mücadeleye yönelmek meşrudur. Ekoloji sorunu özgülünde oluşturulan örgütlülüklerle birlikte mücadelenin daha da büyütülmesinden başka bir alternatif yoktur.

deflemişti. Veriler 2016'dan bu yana 2020'nin en sıcak ikinci yıl olduğunu ve 19. yüzyılın sonlarındaki ortalama bir yıldan yaklaşık 1,2 derece daha sıcak olduğunu gösteriyor.

Sera gazı emisyonları %60 azaltılmadığı takdirde 2 derece ısınma, daha açık bir ifadeyle felaketin kaçınılmaz olacaktır. Ortalama sıcaklık 1,5 dereceyi geçtiğinde çok değil 100 yıl içerisinde dünyanın birçok kenti sular altında kalacak ve tüm tatlı su kaynakları tuzlanarak su savaşları beklenen son olacaktır.

Çalan alarm zilleri sermayenin dizginsiz sömürsünü dizginlemeye yetmiyor. Bu tablonun sorumlusu olan emperyalist kapitalist sistem, bu ölümcül gidişatı değiştirmek üzere hiçbir ciddi adıma yanaşmıyor. Atmosfere sera gazı salınımında başı çeken Çin, ABD, Hindistan, Kanada, Avustralya, Japonya, Rusya, Brezilya, Türkiye gibi devletler hâlâ doğayı

dolmayan barajlarla ilgili yerel yönetimlerin yaptığı açıklamalara devlet erkanı tarafından yapılan tasarruf açıklamaları da eklenmiştir. Konuyla ilgili konuşan Cumhurbaşkanı R.T. Erdoğan (1 Aralık) "Bu yıl yağışlar neredeyse yarı yarıya azaldı. Karşı karşıya bulunduğumuz kuraklık tehlikesine dikkat çekmek istiyorum. Son 18 yılda inşa edip hizmete açtığımız 585 baraj sayesinde şu ana kadar kuraklığın etkilerinin günlük hayata yansımalarının önüne geçtik" diyerek pişkince halktan su tasarrufunda bulunmayı talep etmektedir. Övülerek bitirilemeyen 585 baraj ekonomiyeye büyüme rakamı olarak yansırken kuraklık ve çölleşme devasa boyuta ulaşmış, susuzluk temel sorunlardan birisi haline gelmiştir. Rant projeleri yayılarak arttıkça doğa tükenmiş, su kaynakları kurumuş, kuraklık tüm canlı yaşamının değişmez sorunu olmuştur. Kuraklığın ve susuzluğun arkasında doğanın yıkımı, ormanların yakılarak, kesile-

'Trakya'da yer altı sularının yüzde 85'i tükendi'

HABER MERKEZİ- Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi Çorlu Mühendislik Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Lokman Hakan Tecer, Trakya'da yer altı sularının yüzde 85'inin tükendiğini söyledi.

Türkiye'nin buğday, ayçiçeği, çeltik gibi ürünlerin en önemli merkezlerinden olan Trakya, son 91 yılın en kurak dönemini yaşıyor. Üreticiler, ayçiçeği ve buğday gibi ürünlerde kuraklık nedeniyle verim kaybı yaşarken, DSİ verilerine göre bölgede bulunan 6 baraj ve 31 gölette 2019 yılına yüzde 40 doluluk oranıyla girildiği, bu yıl ise aynı baraj ve göletlerde su seviyesinin yüzde 20'ye kadar düştüğü kaydedildi. Edirne'de Meriç ve Tunca nehirlerinin debileri dip seviyeyi görürken, Meriç'te kum adacıkları oluştu.

Kuraklığın yaşandığı Trakya'da yer altı suları da tükenmeye başladı. Tarımın yanı sıra bölgede artan sanayi kuruluşları, yer altı sularının tükenmesinde önemli etken olarak gösterildi.

Prof. Dr. Lokman Hakan Tecer, Trakya'da yer altı sularının az bir seviyede kaldığını söyledi. Ergene Havzası'nın Türkiye'nin önemli havzalarından biri olduğunu belirten Prof. Dr. Tecer, "Ergene Havzası sadece bir sanayi merkezi durumunda değil, aynı zamanda büyük bir tarımsal üretim merkezi konumunda. Ergene Havzası, Ergene Deresi, Meriç ve Ergene nehirleri ile bunun kollarından oluşan bir yer altı ve yer üstü suyu potansiyeline sahiptir" dedi.

Prof. Dr. Tecer, "Şimdi bu bölgede yer üstü suları yağışların akışa geçerek yer üstü sularına karışmasıyla oluşur, yer altı suları ise bu yağışların toprağın altına geçen su kısmından oluşur. Dolayısıyla su potansiyeline böyle bakmak lazım. Türkiye'de yağışa baktığımız zaman ortalama yıllık 633 milimetrelik bir yağış potansiyeli var. Havzada ise bu miktar 650 milimetre civarındadır, şimdi uzun dönemli yağış verilerine baktığımız zaman 2000 yılına kadar zaman zaman kurak zaman zaman yağışlı dönemler geçirilmiştir ama 2000 yılından sonra kurak bir döneme girilmiştir" diye konuştu.

Eğitim Sen'de Ayyuka Çıkan Bürokratik Rekabet ve Sarı Sendikacılık

Devrimci Sendikal Dayanışma (DSD) adlı grubun Eğitim Sen 11. Genel Kurulu'ndan çekilmesinin ardından ortaya çıkan tartışmalar Eğitim Sen'in, KESK'in ve genel olarak sendikaların içinde bulunduğu durumu yansıtmaları bakımından önem arz ediyor. Sendikalarda hâkim anlayışlar bakımından bilinmez olmayan ancak KESK özgülünde bugüne kadar kamuoyuna da açık bir biçimde bu kadar aleni tartışılmayan sorunlar su yüzüne çıkmış oldu. Eğitim Sen ve KESK özgülünde örgütlülüğe zarar verici ve yıpratıcı bir tartışma olarak görülse de sendikalardaki bürokratik yapı ve işleyişin ortaya serilmesi, çizgi tartışmalarına vesile olması bakımından bizce 'yararlı' bir süreç olduğunu söylemeliyiz. Kuşkusuz doğru olan bu gibi tartışmaların demokratik merkezîyetçilik ilkesi çerçevesinde ve taban iradesini açığa çıkaracak bir biçimde örgüt içinde gerçekleşmesidir. Diğer yandan Eğitim Sen ve KESK'te kurulu sarı bürokratik koalisyonun bu doğruyu hayata geçirmekten uzak olduğu da bilinmez değil. Bürokratik rekabetin ve çizgi farklılıklarının derinleştiği noktada, içte yapılmayan tartışmanın daha kontrolsüz bir biçimde dışarı yansması kaçınılmaz olmuştur.

DAĞILAN İTTİFAK VE ÖNE ÇIKAN GRUPTA PROPAGANDA

Sol Parti çizgisindeki DSD, Eğitim Sen Genel Kurulundan çekilirken yayınladığı deklarasyonda; "pandemi", "katılım düşüklüğünün yaratacağı demokratik zafiyet", "üyelerin iradesini yok sayan ve yönetimi kendi arzuluğu gibi dizayn etmek isteyen anlayış" temelinde gerekçeler ileri sürdü. DSD'nin "grupçu ve dayatmacı anlayış" olarak da ifade ettiği grubu, Kürt Ulusal Hareketi çizgisindeki Demokratik Emek Platformu (DEP) oluşturuyor. DSD, Eğitim Sen ve KESK'te kendilerine teklif edilen Eş Başkanlık önerilerini hiç düşünmeden reddettiklerini belirtse de diğer grupların açıklamalarıyla da beraber asıl ayrışmanın genel başkanın hangi gruptan olacağı konusunda yaşandığı ortaya çıktı. Yine DSD'nin pandemi bahanesinin tutarsızlığı kendini ele vermede gecikmedi. Çünkü KESK'e bağlı diğer dokuz sendikanın genel kurulları yapılır ve DSD bu kurullarda pandemiye sorun etmezken Eğitim Sen Genel Kurulunda pandemiye hatırlaması hiçbir kesim tarafından inandırıcı bulunmadı.

Genel Kurul sonrası tartışmalar boyutlandıktan sonra bir açıklama yayınlayan DEP, DSD'yi kastederek "Biliyor

ve eminiz ki genel başkanlık talepleri karşılık bulsaydı ne bu kriz yaşanacak ne de pandemi akla gelecekti." dedi. DSD ile birlikte Emek Hareketi'nin de yaşanan krizin asıl sebebi o olmamasına karşın sendikal mücadele anlayışlarının uzlaşmazlığını ileri sürdüklerini belirten DEP, Emek Hareketi'nin kongre divanına sunulan çarşaf listeye isim bildirmiş olmasına rağmen nispi temsil talebini öne sürerek gece saat on ikide listeden ve seçimlerden çekildiğini ifade etti. DEP'e göre nispi temsil sistemi, mevcut durumda demokratik temsiliyeti ortaya çıkarmaya en yakın seçim yöntemi ancak tabanın söz ve karar gücü haline gelmesi için sihirli bir değnek değildi. Genel Meclis, çalışma birimleri, kadın meclisleri gibi meclis tarzında örgütlenme modeli, demokratik temsiliyetin açığa çıkarılmasında daha da önemliydi. Emek Hareketi ise altı yıldır KESK Genel Meclisinde, çalışma birimlerinde ve kadın meclisinde yer almamış, ortak irade hukukunu hiçe saymıştı. Eğitim Sen Genel Kurulu öncesi Emek Hareketi'nin yönetimde yer alma isteklerini belirttiklerini ancak daha sonra "nispi temsil"i ileri sürerek seçimden çekildiklerini ifade eden DEP, Emek Hareketi'nin SES Genel Kurulu sonrası görev dağılımında eş başkanlık istediğini de ortaya koydu. Kısacası, DEP'e göre, DSD'nin pandemiye bahane etmesi gibi EMEP çizgisindeki Emek Hareketi de nispi temsil sistemini bahane ediyordu. DEP'in de ortaya koyduğu gibi Eğitim Sen, KESK ve ona bağlı birçok sendikada, bugün "uzlaşmaz" olarak ortaya konulan çelişki ve farklılıklar varken dahi ittifakın sürebilmiş olması, bugün yaşanan bürokratik bir "koltuk" rekabeti olduğu düşüncesini destekliyor. Kuşkusuz meseleye sadece bürokratik rekabet gözünden bakmıyor ya da ona etki eden siyasi-ideolojik arka planı reddetmiyoruz. Ve yine DEP'in tam da diğer gruplar nezdinde deşifre ettiği pragmatist, bürokratik anlayışlardan azade olmadığını görüyoruz.

Eğitim Sen kongresine kadar geline süreçte, Haber-Sen, Tarım Orkam-Sen, ESM, Yapı Yol-Sen, SES ve BES kongrelerinin kendileri dışında komisyonda yer alan anlayışların mutabakatlarıyla gerçekleştiğini ifade eden Emek Hareketi, yaptığı açıklamada bu mutabakatın, "temsiliyetin" paylaşımı sorunu nedeniyle Eğitim Sen Genel Kurulu'nda bozulduğunu belirtti. Özellikle BES Genel Kurulu'nu örnek vererek nispi temsil sisteminin uygulanmamasıyla kendilerinin dışarıda bırakıldığını vur-

gulayan Emek Hareketi, sendika meclislerinde yer almamasını ise sendikal anlayışların belirlediği kadrolardan oluşması, demokrasi ve katılımın bulunmaması olarak ortaya koydu. Emek Hareketi'ne göre, sendikalarda karar alma süreçleri şube temsilciler kurulu, şube yönetim kurulu ve seçilmiş organları ile işyerlerinde seçilmiş temsilcilerden oluşmalıydı. Dahası DSD ve DEP, sınıf örgütü yerine toplumsal muhalefet sendikacılığını esas alıyorlar ve dar grupçuluk üretiyorlardı.

Halkevleri çizgisindeki Devrimci Kamu Çalışanları/Devrimci Öğretmen (DKÇ/DÖ), Eğitim Sen Genel Kurulu'nda yaşananları Game Of Thrones'un (Taht Oyunları) sendikal versiyonu biçiminde sürdürülen başkanlık ve koltuk kamacı oyunu olarak değerlendirirken bu oyunda hem hakem hem oyuncu olarak tanımladığı DEP'e ve pandemi bahanesi nedeniyle de DSD'ye eleştirilerini ortaya koydu. Sendikal dinamikleri sadece kendilerinin de içinde olduğu kutsal ittifakla (DSD, DEP, Sendikal Birlik, Emek Hareketi) sınırlayanların evdeki hesabının çarşıya uymadığını vurgulayan DKÇ/DÖ, DSD grubunun kongreden çekilme eğilimi belirmeye başladığında kendilerine getirilen yürütme kurulunda yer alma (boşluğu doldurma) teklifini ise hiçbir ayrıntısını konuşmadan reddettiklerini ifade etti.

Yeşiller ve Sol Gelecek Parti çizgisindeki Demokratik Emek Meclisi (DEM), yaptığı açıklamada, pandemiden kaynaklanan sorunların teknik düzenlemelerle aşılabileceğini, pandemiye bahane etmenin onun sınıfsal yanını görmemek olduğunu belirterek yönetsel sorumluluklarına rağmen DSD'nin genel kurulda salonu terk etmesini eleştirdi. Yaşanan sorunda en büyük sorumluluğun kendini ana dinamik olarak gören ve süreci böyle şekillendiren sendikal anlayışlar olduğunu belirten DEM, genel olarak emek hareketinin ve sendikaların yaşadığı sorunları ortaya koydu.

KHK'LI DİRENİŞÇİLERİN İHRACI

Eğitim Sen Genel Kurulu'nun önemli bir gündemi de daha önce Disiplin Kurulu'nda ihraç kararı verilen KHK'lı direnişçilerin ihraçlarının onaylanmasıydı. İhraç konusunda ortak mutabakat olmasına karşın DEP dışındaki birçok grubun içinde bulunulan koşullar ve ihraç edilenlerin hapiste, ev hapsinde olması gerekçesiyle gerçekleşen ihraç eleştirmeleri Eğitim Sen'deki anlayışların genel kurul hesaplarının ve kurnazlıklarının bir parçası oldu. DEP,

yanlış fakat kendi içinde tutarlı bir biçimde ihraç meselesini ortaya koysa da DEP dahil tüm anlayışlar, KHK'lılar noktasında sendikanın neden ciddi bir mücadele ve sahiplenme ortaya koymadığının hesabını vermekten kaçınmayı tercih etti. Doğal olarak ihraç edilenler meselesi de sadece sonuçların tartışıldığı "koltuk" rekabetinin bir argümanına dönüştürüldü. Şüphesiz ki KHK'lı direnişçilerle ilgili -kendi içinde eleştiriler barındırmakla birlikte- ihraç kararı yanlıştı, savunma hakları dahi gasp edilmişti ve sorumluluk Eğitim Sen'deki bürokratik ittifakın tüm gruplarını kapsıyordu.

SENDİKAL KAVGANIN NEDENİ BÜROKRATİK Mİ İDEOLOJİK Mİ?

Yıllardır Eğitim Sen ve KESK'te, bürokratik bir ittifak halindeki grupların bir anda birbirlerine yönelik, sendikal çizgiyi de kapsayan ideolojik eleştirileri öne çıkarmaları dikkat çekiciydi. Bugüne kadar, farklı çizgi ve ideolojilerine rağmen ittifak halinde kalabilen sendikal anlayışların bugün temel gerekçe olarak farklı çizgileri öne sürmeleri inandırıcı olmaktan uzaktı. Olayın özü-özeti bürokratik konular, başka bir deyişle "koltuk" ve buna bağlı olarak sendikada hangi grubun daha etkin olacağı meselesidir.

"Nispi temsil sistemi", "sendika meclisleri", "sınıf ve kitle sendikacılığı", "toplumsal hareket sendikacılığı", "laiklik-kamuculuk", "kadın temsiliyeti", "Aydınlanma değerleri" gibi kavram ve konulara dair farklılıklar bugüne kadar tali kalabilmişken bu kongrenin ardından öne çıkması iki biçimde değerlendirilebilir. Bunlardan ilki ve esasısı yukarıda da vurguladığımız gibi bu konuların sendikada kimin daha etkin bir pozisyon üstleneceği meselesinin teorik argümanı olmasıdır. Diğer ise tam da söz konusu sendikal görüşlerin arka planına denk düşen siyasi saflaşmalardır. Yani KESK ve Eğitim Sen'de bugüne kadar -halen birçok sendikada da- devam eden ittifakın bozulmasını sağlayan şey tek başına "koltuk" kavgası değildir. Ülkede hâkim siyasi süreç ve saflaşmalara paralel, bu siyasi hareketlerden beslenen sendikal gruplarda da çelişkiler ve örgütü kendi çizgisine göre dizayn etme eğilimi gelişmektedir. Bu, kimi grupların iddia ettiği gibi sadece DEP'in değil Eğitim Sen'deki tüm grupların sorunudur. Bugün daha güçlü ve avantajlı pozisyonda olan DEP'tir ve genel kurulda DEP'li bir delege bu durumu şu sözlerle açık etme gereği duymuştur: "Değirmen bizim, buğday bizim, un istiyorlar."

KESK ve Eğitim Sen'de, kendi içindeki eksik ve yanlışlarına karşın, sınıf perspektifinde silikleşmeye paralel gelişen toplumsal muhalefet anlayışı; kadrolu, dar bir alanda örgütlenme ve görece "güvenceli" olmanın getirdiği konformizm; konformizmin zemin sunduğu bürokratik hantallık ve diğer yapısal sorunlar, sarı-bürokratik sendikal anlayışların yaşam bulduğu -ve her geçen gün daha da kuraklaşan- toprağı oluşturmaktadır. Eğitim Sen'deki yarılmanın öne çıkan sebeplerinden birini sosyal-şovenizm sorunu oluştursa da tüm sorunların temelinde devrimci çizgiye ve sınıf sendikacılığına yabancılaşma bulunmaktadır.

Benzer bir pragmatizmi ücretli, sözleşmeli öğretmenlere ve KHK ile meslekten uzaklaştırılan eğitim emekçilerine yaklaşımda da görmek mümkün. Söylemleri değil gerçeği konuşmak gerekirse; belli bir kesim, sendikanın kadrolu öğretmenlerle sınırlı bir örgütsel formda kalmasından memnunken bir diğer kesim buna karşı ücretli, sözleşmeli emekçileri örgütleme gereğini daha fazla dillendirmektedir. Ya da görüşlerinin tutarlılığı bakımından KHK'lı eğitimcilerin sendikal faaliyette aktif rol üstlenmelerini savunması gereken bir grup, bu aktif role karşı çıkmakta ya da umarsız yaklaşmaktadır. Yine nispi temsil ve sendika meclisleri meselesi de böyledir. Çünkü bu konularda sergilenecek tutumlar, sendikada kimin daha fazla söz sahibi olacağını, daha fazla üyeye hükmedeceğini ve delege aritmetiğini doğrudan etkilemektedir. Bu nedenle bir grubun 'haklı' olarak savunduğu doğruya diğer grup ya da gruplar karşı çıkmakta; yine diğer grup veya grupların 'haklı' eleştiri ve önerilerine bu sefer ilkte 'haklı' grup karşı çıkabilmektedir. Bunun adı burjuva siyaset tarzıdır ve Eğitim Sen'deki genel kurul krizinin çözüme bağlanamamasının temel nedenlerinden biri de budur.

Dikkat edilirse KESK ve Eğitim Sen'deki sendikal grupların açıklamalarında birbirini suçlama ve deşifre etme ve kendilerinin genel sendikal çizgide hangi görüşleri savunduğunu propaganda etme eğilimi ağır basmaktadır. Bu açıklamalarda örneğin; ciddi üye kaybı yaşayan sendikaların neden bu durumda olduğu, KHK'lı eğitim emekçilerinin mücadelesinin neden geliştirilemediği, ücretli ve sözleşmeli eğitim emekçileriyle ilgili bugüne kadar neden ciddi bir yönelim gösterilmediği, hak gaspları bu kadar yoğunken ekonomik-demokratik mücadelede neden sürekli geri gidildiği ve özellikle pandemiyle birlikte son dönemin temel tartışmalarından biri olan eğitim sorununda başta eğitim emekçileri ve öğrenciler olmak üzere neden bir gündem oluşturulamadığı gibi soruların somut, gerçek bir cevabı yoktur. Bu konudaki değiniler ya diğer grupları suçlama eğilimindedir ya da 'sendikal anlayış ve yapıların değişmesi zorunludur' minvalinde genel propagandayla sınırlıdır.

SINIF KİMLİĞİNE YABANCILAŞMA VE DÜZENİÇİ SAFLAŞMA

Kuşkusuz üretim ilişkilerindeki değişimlere paralel sendikal anlayış ve yapıların da kendini yenilemesi gerekir. Fakat bu nasıl olacak? Değişim ve yenilenme adına on yılların mücadelesinden süzülüp gelen temel doğru ve ilkeleri bir yana atarak, taban örgütlülüklerini ve demokratik merkezîyetçilik ilkesini hiçe sayarak mı yoksa yeni koşullara ayak uydurabilen örgütlenme modelleriyle mi? Ya da sendikaların sorunu hangi örgütlenme modelinin gerekli olduğunu tespit edememek mi yoksa bu konuda sınıf ruhundan, çabasından, pratiğinden yoksun olmaları mı? Açık ki ortada bürokratlaşmış, kastlaşmış bir sendikal yapı varken ve tartışma sarı sendikal çizginin değişik 'kimlikleri' arasında yürüyorken her bir "yenilik", "değişim" tartışması gerçek anlamını yitirmekte, hâkim reformist çizgilerin bir argümanına dönüşmektedir.

Biraz uzun da olsa Kürt Ulusal Hareketi'nin çizgisindeki DEP'in genel kurula sunduğu broşürden bir alıntı yapmak yerinde olacaktır. Şöyle diyor DEP: "Ekonomik bazda kâr-ücret, sosyal bazda burjuva-proleter kavramlaştırmaları, kapitalizm tarafından paramparça edilen insanlığın tüm tarihsel birikimini en acımasız ve ince yöntemlerle asimile eden ve sonunda soykırım ve nükleer dehşetle geze-gene salan bir sistemi pozitivist tarz bilimselleştirmenin ilk adımlarıdır. Proleter denem unsurun tek başına emeğiyle değer yarattığını, daha sonra bir nevi sahibi olan sermayedarın para ve diğer araçlarının karşılığını bu değerden kâr olarak kopardığını bilimsel bir tespitmiş gibi ileri sürmek, ekonomizm yaklaşımının temelidir. Ekonomik indirgemecilik denem anlayış bu olsa gerekir. ... Temel Çelişki; Devletli Uygurlukla Demokratik Uygurluk Arasındadır." Bu cümleler açıkça artı-değer ve sınıf olgusunu inkâr etmekte, Marksizmi pozitivistlikle özdeş tutmakta ve Marksizmi ekonomizmle suçlamaktadır. Örneğin DEP'in sendikal anlayış ve yapıdaki değişimden anladığı budur. DEP bulunduğu tüm sendikalarda sınıf mücadelesi yerine toplumsal muhalefeti esas almakta, sendikal mevzilenmesini ve muhale-

fetini Kürt Ulusal Hareketi'nin dönemsel politikalarına bağlamakta ve doğal olarak aktif ve sonuç alıcı bir ekonomik-demokratik mücadeleden uzak durmaktadır. Daha önce söylemek gerekirse DEP, sınıf uzlaşmacılığının Kürt Ulusal Hareketi'nin reformist görüşlerine uygun özgün bir örneğini teşkil etmektedir. Fakat sınıf uzlaşmacı, reformist ya da sarı çizgide olan sadece DEP midir? Örneğin sosyal demokrat çizgideki Sendikal Birlik ve DSD'nin, laiklik ve kamuculuk vurgulu, CHP yedeği sendikal tartışmalarının sınıf sendikacılığı olduğu söylenebilir mi? Şüphesiz ki söylenemez. Açıklamalarında DEP'in yukarıdaki cümlelerini aktararak kendilerini "sınıf sendikacısı" olarak lanse eden gruplar, ne kadar kayıkcı kavgası yapsalar da DEP'le aynı sınıf uzlaşmacı çizgiden beslenmektedirler. DEP'in 'haklı' olarak bu grupları Kürt sorununa, anadilde eğitim meselesine, yüzlerce sendika üyesinin gözaltına alınması gibi saldırılara karşı duyarsız ve tepkisiz kalmakla eleştirmesi, bu grupların "sınıf sendikacılığı"ndan beslenmediğinin de açık kanıtlarından biridir. Çünkü Lenin yoldaşın açıkça ortaya koyduğu gibi; "Eğer işçiler, hangi sınıfları etkiliyor olursa olsun zorbalık, baskı, zor ve suiistimalin her türlüüne karşı tepki göstermede eğitilmemişlerse ve işçiler bunlara karşı, başka herhangi bir açıdan değil de sosyalist açıdan tepki göstermede eğitilmemişlerse, işçi sınıfı bilinci, gerçek bir siyasal bilinç olamaz."

SINIF MÜCADELESİ YERİNE "SOL" MUHALİFLİK

Görüldüğü gibi madalyonun bir yüzünde sınıf olgusu ve sınıf bilincini ekonomizme indirgeyen Aydınlanmacı reformist (hatta sosyal şoven) akımlar diğer yüzünde ise sınıf olgusunu inkâr eden ve liberalizmin post-modern teorilerini parlatan reformist akımlar vardır. Her ikisi de burjuva ideolojiden beslenmekte; dünyada ve tabii ülkemizde hâkim sınıfların belirlediği siyasal kimliklerden birine yedeklenmektedir. Doğal olarak sınıf mücadelesinde ve sendikal mücadelede biri diğerinin alternatifi durumunda değildir. Bu ortak sınıf uzlaşmacı öz bugüne kadar yan yana yürümeye ve grup pragmatizmine olanak tanımış olsa da tam da derinleşen hâkim siyasal kapışmaların

etkisiyle ayrışma kendini belli etmiştir. Ayrışmayı belirleyen sınıf çizgisi değil dünya ve ülke siyasetine hâkim olan burjuva çizgilerdir. Bundan sonra da ittifak veya ayrışmayı belirleyecek olan yine hâkim siyasette yaşanan ittifak veya kamplaşmalar olacaktır. Kürt Ulusal Hareketi ve sendikal anlayışı DEP, söz konusu kamplaşmada özgün bir yerde dursa da Türk hâkim sınıflarıyla uzlaşmaya dayalı çizgisiyle nihayetinde bu kamplaşmalara göre konum belirlemekte ve özünde aynı sonuca bağlanmaktadır.

KESK ve Eğitim Sen özümlünde tartışılan sorunların başta DİSK olmak üzere "sol" kimlikli hemen her sendika için geçerli olduğunu belirtmek gerekir. Fakat özellikle KESK ve DİSK özümlünde bürokratik temelde grup ittifakları ve izlenen sendikal çizgide önemli benzerlikler var. Bu konfederasyonlarda toplumsal sorunlarda sol muhaliflik ve protestoculukla; işkollarında ve üye işçilerinin hakları için mücadelede ise söylem ve sembolik eylemlilikle sınırlı sendikal çizgi hâkim durumdadır. Sendikaların siyasal mücadelesine sınıf temsiliyeti veya emek hareketi değil onun uzağında demokrasici bir "sol" söylem rengini vermektedir. Ve her geçen gün daha fazla bir biçimde sendikalar, düzen içi siyasetin arka bahçesi haline gelmektedir.

KESK ve Eğitim Sen'de, kendi içindeki eksik ve yanlışlarına karşın, sınıf perspektifinde silikleşmeye paralel gelişen toplumsal muhalefet anlayışı; kadrolu, dar bir alanda örgütlenme ve görece "güvenceli" olmanın getirdiği konformizm; konformizmin zemin sunduğu bürokratik hantallık ve diğer yapısal sorunlar, sarı-bürokratik sendikal anlayışların yaşam bulduğu -ve her geçen gün daha da kuraklaşan- toprağı oluşturmaktadır. Eğitim Sen'deki yarılmanın öne çıkan sebeplerinden birini sosyal-şovenizm sorunu oluştursa da tüm sorunların temelinde devrimci çizgiye ve sınıf sendikacılığına yabancılaşma bulunmaktadır. Bu yabancılaşma Eğitim Sen'i ve genel olarak tüm sendikaları, düne nazaran daha fazla, burjuva ideolojilerin etki alanı içerisine hapsedmekte ve düzeniçi siyasete yedeklemektedir. Bu nedenle sendikalardaki sorunları ve bu sorunların çözümünü sınıf, ideoloji ve çizgi tartışmasına dayandırmayan; doğruyu yanlışın ideolojik sorgulamasından çıkarmayan ve kuşkusuz tabanın inisiyatifini yansıtmayan her tartışma grupçu, kısır bir tartışmadır. Yine de sendikal anlayışların gerçek duruş ve çizgilerini açığa çıkarması bakımından bu tartışmalar bir 'fayda' içermektedir ve tartışmanın sendikal bürokrasiye karşı etkin bir mücadeleyle dönüştürülmesi gerekmektedir.

FAŞİZMİN EN KOYU OLDUĞU ZAMANLARDA

Politik durum analizine bakıldığında kapitalist sistemin yaşadığı çoklu krizin yansımaları görülecektir. Türk hâkim sınıfları açısından yönetememe krizi ekonomik, siyasi ve ideolojik alanda oldukça belirgindir. Komprador niteliği zayıf ve güçsüz olan Türk burjuvazisi toplumun tüm kesimlerine saldırmakta, güçsüzleştikçe saldırının boyutunu arttırmaktadır.

Kapitalizmin genel bunalımının etkileri fazlasıyla hissediliyor. Doların sürekli tarihi rekor kırması en somut örneği teşkil ediyor. Yarı-sömürge bir ekonomisi olan TC en kırılgan ekonomiler arasında yer alıyor. Emperyalist sermaye akışına bağımlı hale getirilen ekonominin, istikrarsız hali daha da artıyor. Belli oranda (yıllık 5 milyar dolardan fazla) emperyalist sermaye gelmediğinde TC ekonomisi kriz eşliğine geliyor. Jeopolitik riskler (Ortadoğu, Doğu Akdeniz ve Kuzey Afrika'daki savaş hali) ve ülkedeki siyasi kriz güvenli liman isteyen emperyalist sermayenin ülkeden kaçmasına neden oluyor. Yapısal krizin emperyalist sermayeyi kendi ülkesine çekmesi de bu kaçışın temel etkenlerinden. Ülke ekonomisinin emperyalist dayatmalar nedeniyle ağır sanayi üretimi yerine inşaat ve dayanıklı tüketim aletleri üzerinde yoğunlaşması gelinen aşamada ekonomiyi içinden çıkılmaz bir hale getirdi. Son yıllarda savunma sanayi ve maden-enerji ağırlıklı sermaye birikimine yönelik ekonomiyi canlandırmaya yetmiyor. Mevcut sanayi üretiminin teknolojik niteliği orta ve düşük seviyede olması sorunu katmerleştiriyor. Saldırgan dış politika nedeni ile Ortadoğu, Orta Asya ve Kuzey Afrika pazarının daralması ihracat oranının düşmesini beraberinde getirdi. Arap ülkelerinin (başını S. Arabistan'ın çektiği) Türk mallarına ambargo uygulaması Türk burjuvazisinin pazar payını düşürdü. Tüm bu etkenlere paralel kredi derecelendirme kuruluşları TC'yi "yatırım yapılamaz ülke" (çöp ülke olarak tabir ediliyor) konumuna düşürdü.

Ekonomideki bu kriz hali ezilen sınıf ve kesimlere vergi yükü, süreklileşen zam, işsizlik, yoksulluk ve açlık olarak yansımaktadır. Aynı zamanda içten içe sisteme yönelik öfkenin de birikmesine neden oluyor. Ekonomideki kötüye gidişin faturası damat Berat'a kesilmiş olsa da esas korku geniş kitlelerin alanlara çıkmasından ileri geliyor. Türk burjuvazisinin zayıf ve güçsüz olması, ekonominin kriz eşliğinde olması, kitlelerdeki tepkinin birikmesi, hâkim sınıflar arasındaki çatışma gibi etkenler hiçbir muhalif sesin çıkmaması derecesinde faşist saldırganlığın arttırılmasını getirmektedir. AKP, faşizmle hem ekonomik krizin görünmesini hem de kitlelerin sokağın gücünü kullanmasını engellemeye çalışıyor. Bu saldırganlığın icracısı AKP olsa da Türk burjuvazisinin istediği, hiç de rahatsız olmadığı, hâkim kliklerin ortaklaştığı bir saldırganlıktır. Zira söz konusu olan devlettir ve gerisi teferruattır!

Hâkim sınıflar arasındaki çatışma gelinen aşamada siyasi krize dönüşmüştür. Bir yanda AKP-MHP-Vatan Partisi'nde temsil olan klik, diğer yandan CHP-İYİP de temsil olan klik arasındaki iktidar kavgası hiç olmadığı kadar derinleşmiştir. Siyasi krizin temelinde rant sorunu vardır. AKP'yi yönetmez hale getiren sömürüden alınan pay, AKP'de temsilini bulan kliğin daha fazla yönelmesidir. Başkanlık sistemine geçiş iktidar olan kliğin bu payı arttırmak için devlet bürokrasisini tamamıyla eline geçirme çabasıdır. CHP'de temsilini bulan diğer kliğin karşı çıktığı nokta artı-değer sömürüsünden alacağı payın, kâr oranının düşecek olmasıdır. AKP-MHP'nin istediği biçimiyle diğer klik tarafından kabul edilmesi, diğer kliğin rant paylaşımında ve devlet bürokrasisi içinde gücünün zayıflaması anlamına gelmektedir. Bundandır ki CHP-İYİP parlamenter sistemin geri getirilmesini savunuyor.

AKP-MHP başkanlık sistemiyle iktidarını kalıcılaştırmak için tüm yetkiyi elinde toplamaya yöneldi. Burjuva demokrasisini, devlet iş-

leyişini, bürokratik yapıyı, yasa-yürütme yargı organını tahrip etti. Egemen sınıfın ezilen sınıfı ezme aracı olan devlet mekanizmasını yeniden organize edilmesi sorunu yarattı. CHP-İYİP egemen sınıflar için olmazsa olmaz olan devlet aygıtındaki aşınmanın yarattığı tehlikeyi görerek duruma müdahale ediyor. Hâkim sınıflar arasında yaşanan ayrışma-çatışma, siyaset arenasına doğrudan yansıyor. Özellikle dış politikada Kuzey Suriye'ye yönelik yapılan operasyonların devlet politikası olmayıp AKP-MHP politikası olarak nitelleyen CHP-İYİP'in destek vermesi yaşanan siyasi krizin derinliğini göstermesi açısından önemlidir. Zira, Türk hâkim sınıfları Kürtlere yapılan saldırıda ortaklaşmama durumu söz konusudur. Kuşkusuz ki bu Kürtleri sevdiklerinden değil siyasi çıkar hesabından ileri gelmektedir.

Siyasi kriz AKP iktidarını güçsüzleştiriyor. Bu güçsüzleşmenin kaçınılmaz olarak iç politikada faşist saldırganlığa daha fazla yöneliyor. Faşizm iktidarını korumanın, muhalif güçleri bastırmanın, geniş kitleleri zapturapt altına almanın bir aracı olarak uyguluyor. Öyle ki basın açıklamasına dahi azgınca saldırıyor. CHP milletvekillerini copleyıp, biber gazı sıkıyor, kimisini tutuklatıyor, kimisine fezleke hazırlıyor.

Hâkim sınıflar arası çatışma aynı

zamanda ideolojik bunalıma yol açmaktadır. İdeolojik bunalımın temeli sömürüden daha fazla pay alma sorunudur. Hem AKP-MHP bloğunun hem de CHP-İYİP bloğunun burjuva ideolojisi ve de resmî ideolojiyle bir problemi yoktur. Bu sorunun görünümü muhafazakâr anlayışla, laik-seküler anlayışın

karşı karşıya gelmesidir. AKP-MHP bloğu "Yeni Türkiye" söylemiyle, Kemalizme dokunmadan muhafazakâr anlayışı- yaşam tarzını hâkim kılarak kitle tabanı yaratıp iktidarını perçinlemeye çalışmaktadır. CHP-İYİP bloğu laik-seküler anlayışı-yaşam tarzını, Cumhuriyet değerleri ve Aydınlanmacılık üzerinden işleyerek bir kitle tabanı yaratmaya çalışmaktadır. Bu kapsamda AKP İslami değerleri ön plana çıkararak toplumsal yaşama müdahale etti. "Dindar nesil" söyleminde anlamını bulan müdahaleler, M. Kemal şahsına, laiklik gibi Kemalizmin kimi alanlarına kadar

A ÖLÜMSÜZLEŞENLERİMİZ REHBERİMİZDİR!

uzandı. CHP, AKP'nin bu salvolarına Kemalist propaganda, "gericilik" (CHP cenahının belirttiği kimi "solcu"ların teşne olduğu, bu söylem dini muhtevadan ziyade sınıfsal bir niteliğe sahiptir. AKP muhafazakâr olduğu için "gerici" CHP laik olduğu için "ilerici" yaftası ideolojik manipülasyondur. Her

FAŞİST SALDIRGANLIK; BASKI VE ZULÜM HER ALANDA

Türk hâkim sınıfların içinde bulunduğu yönetememe krizi her geçen gün daha bir derinleşiyor. Siyasi kriz komprador burjuvazinin ihtiyaç duyduğu merkezi devlet erkini zayıflatıyor. Alt yapıda yaşanan kriz üst yapının tamamına yansımış du-

rumda. Böylesi politik ortamda hâkim sınıflar burjuva iktidarının devamlılığını sağlamak adına faşist saldırganlığı arttırmayı "çözüm" olarak görüyor. Geçmiş örneklerde de görüldüğü üzere faşizmin ilk önce toplumun en ileri, direngen, mücadeleci saldırmaktadır. Baskı, toplumun tüm kesimlerine açık terörist diktatörlükle uygulanır, "takrir-i sükûn" politikası izlenir.

FAŞİZM VE DEVRİMCİ GÜÇLER

Bu bağlamda faşizmin ilk hedefi devrimci-komünistler ve Kürt Ulusal Hareketi (KUH) olmaktadır. Ekonomik ve siyasi krizler aynı zamanda kurulu düzenin en zayıf

olduğu dönemdir. Bu zayıflığı sınıf savaşımı kapsamında, ezilen sınıfların lehine çevirecek olan krizi derinleştirip, burjuva iktidarını sarsacak olan devrimci öznelerdir. Bundandır ki faşizm önce devrimci hareketleri hedef alarak geniş kitleleri öndersiz bırakmayı amaçlar.

Siyasi, ideolojik ve askeri yöntemlerle topyekûn yapılan saldırı tamamıyla fiili ve fiziki imhaya yöneliktir. Faşizmin, devrimci yayınları yasaklatması, en demokratik

eylemleri terörize etmesi, gözaltı ve tutuklama furçası, işkence, silahlı mücadeleye fiziki imha, en ilkel yöntemleri (kelle kesme, uzuv koparma, cenazeye işkence gibi) devreye sokma gibi saldırılarla devrimcilere "nefes aldirmama" politikası güçsüzlüğünün ve biçare oluşumun ürünüdür. Bu faşist abluka ile hem devrimcilerde hem de geniş kitlelerde inançsızlık, güvensizlik ve umutsuzluk yaratılmak istenmektedir. Devrimci güçlerin ezilen yoksul halk ile olan bağı açık terörizmle kesilerek, sömürücü düzene sorunsuz itaat hedeflenmektedir. Hâkim sınıflar buna her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyuyor. En ufak bir kıvılcımın yangına dönüşeceği korkusundan hareketle açık terörizmde sınır tanımıyor. Devrimci güçlerin legal ya da illegal sistemi hedef alan eylemlikleri ve hatta cenaze törenleri dahi en azgın saldırılarla karşılanıyor.

Yaratılmak istenen korku imparatorluğunun farkında olmadığı gerçek, korkunun da dağlar delen gücünün olmasıdır. Faşizmin en koyu ve kıyıcı anında bile Alman devrimcileri Nazizme karşı Almanya sokaklarını boş bırakmıyor, savaşıyordu. Yaşanan baskı sürecinin iç dinamikleriyle kavrandığında, sürecin yarattığı devrimci olanak ve fırsatlarında olduğu görülecektir. Faşizm bu köhne düzenin krizlerini kapatmakla görevlendirilirken, yaşanan krizler ezenle-ezilen arasındaki çelişkiyi derinleştirmek için devrimci olanak sunmaktadır. Mesele objektif koşulların devrimin lehine çevirecek olan sübjektif gücün etkinliğinde düğümlenmektedir. Bu düğümü çözecek olan yine devrimci öznelerdir.

FAŞİZMİN PANZEHİRİ ANTİFAŞİST MÜCADELEDİR

"En gerici" niteliğiyle faşizm toplumun tüm ilerici-devrimci dinamiklerini yok eder. Kurulu düzenin yarattığı sorunlara demagoji ve kör şiddet yöntemleriyle sümen

altı eder. Geniş kitlelerin bilincini dumura uğratar. Toplumunu her alanda esir alır. Toplumunu, bireye, bireyi kendisine yabancılaştırır ve çürütür. Faşizmi onun ideolojik argümanlarına, toplumun kılcal damarlarına kadar temizleyecek olan Demokratik Halk Devrimidir.

Türkiye'de faşizm yeni değildir. Bir asırlık tarihi vardır. Faşizmin varlığı-yokluğu tartışmalarında kilit nokta antifaşist mücadeledir. Faşizmin varlığını kabul etmek aynı zamanda ona karşı mücadele etmeyi önkoşullar. Bundandır ki "aydın", "entel" çevreler faşizm yerine onlarca değişik kavram kullanırlar. Otoritarianizm, totalitarizm, despotizm, popülizm bunların başında gelir. Bu kavramlar antifaşist mücadeleyi içermez. Kavramlaştırmaların özünde düzeniçilik vardır. Faşizmi, kapitalizmin yaramaz çocuğu olarak gören bu kesim düzeninde "reformlarla", "iyileştirmelerle" uslandırabileceğini savunur. İtalya ve Hitler örneklerine okunan lanetler, bugün yaşanan faşizme karşı bir şey yapmamanın vicdan rahatlamasıdır. "Aydın", "entel" sorum(suz)luğunun dayanılmaz hafifliğidir bu.

Daha "sol" cenahta faşizmin hakkı teslim edilir. Faşizme faşizm denir. Fakat bu cesaretli konuşmada önemli bir nüans vardır. Faşizme faşizm denilirken sınıfsal bağlamından koparılır. Cümlenin sonuna bir "ama" eklenerek antifaşizm reformist çizgiye çekilir. Faşizm diye iktidar olan partiye, partinin başkanına ve hükümete faşist denilir. Faşizmi bir sistem sorunu olarak görmeyen reformistler, burjuva liberal değerler ekseninde antifaşist mücadeleyi hükümeti düşürmeye indirger.

Devrimci öznelerin faşizmi sınıfsal özülle ele alıp antifaşist mücadele vurguları yapmaları tek başına faşizme karşı ideolojik ve sınıfsal duruşu göstermeye yetmez. Teori ve pratiğin uyumunda kimi devrimci siyasetlerin faşizm koşullarında

ikisi de Türk burjuvazisinin birer kılığı olarak gerici ve faşisttir. Geniş kitlelere, hâkim sınıflar arasındaki çatışmada taraf olması dayatıldı.

"Gericilik-Aydınlanmacılık" düellosundan geniş kitlelerin hâkim sınıflar çıkarına sisteme yedeklenmesi, çatışan kliklerin ortaklaştığı noktadır. Hâkim klik bunu muhafazakâr anlayışla yaparken, diğer klik laik-seküler anlayışla yapmaktadır. Hâkim sınıflar arasındaki çatışmanın kitleler nazarında sömürücü düzene olan inanç ve güvenin zedelenmesi ideolojik saldırılarla giderilmek istenmektedir.

KOLEKTİF DOĞRULTU

dümeni liberalizme ve reformizme kırmaları, sivil toplumculuk (hayvan hakları, çevrecilik, hümanizm, cinsiyetçilik vb.) gibi burjuva ideolojinin etkisinde kalmaları ve savrulmaları oldukça uyarıcı ve dikkat çekicidir. Liberal savrulmanın en bariz görünümü anti-faşist mücadeleyi antikapitalist, antiemperyalist mücadele ile olan bağı koparmalarıdır. Dolayısıyla faşizm ve anti-faşist mücadele vurguları, anti-faşist mücadeleyi kuşa çeviren, sistem için zararsız hale getiren bir öze sahiptir. Sömürü düzenini hedeflemeyen, iktidar perspektifinden yoksun bir anti-faşist mücadele düşünülemez. Tersini iddia edenler "AKP faşizmi"ni geriletmeden ve "3. Yol" teorisi ile liberalizmin değirmenine su taşımaktadırlar. Faşizmle problemi olanların emperyalist-kapitalist sistemle de problemi var demektir. Faşizm kötü yöneticilerin diktası değildir. Anti-faşist diktatörleri değil, diktatörlüğü hedefler. Diktatörler diktatörlüğü değil diktatörlük diktatörlüğü yaratır. Mussolini, Hitler, M. Kemal gibi, Erdoğan gibi diktatörleri yaratan tarihsel koşulları sınıfsal bir bakışla tahlil etmeyenlerin bugün yaşananlara faşizm diyemeyenlerle aynı kulvarda yüzmektedirler.

Anti-faşist mücadele topyekün saldırıya topyekün karşı koymaktadır. Devlete ve devletin tüm kurumlarına karşı verilen mücadeledir.

İktidar bilinciyle geniş kitlelerin örgütlenmesi, sevk ve idare edilip savaştırılmasıdır. İktidarı hedeflemeyen işçi sınıfı ve ezilen kesimleri bu bilinçle örgütlemeyen anti-faşist mücadelenin burjuva reformculuğundan hiçbir farkı kalmaz. Anti-faşizmin antikapitalist, antiemperyalist olmasının ayırıcı olması iktidar mücadelesidir. Zira faşizm ve anti-faşizm burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf savaşımında anlamını bulur. Sınıf savaşımı iki sınıf arasındaki iktidar mücadelesidir. Bu nesnel gerçeği gözardı edenler anti-Marksist bir kavrayışla anti-faşist mücadeleyi sınıf savaşımından kopartıyor. "Saray faşizmi", "İslami faşizm" gibi tanımlamalarla verilen "anti-faşist" mücadele ile işçi sınıfı ve ezilen kesimlere iktidarı alma hedefi unutturuluyor. Enternasyonal proletaryanın devrimci-militan gücü Marksist söylemlerle kullanılarak budanıyor. Dahası, basın açıklamaları, legal mücadele anti-faşist mücadele ile özdeşleştiriliyor. Anti-faşist mücadele bunları kapsamakla birlikte illegal ve silahlı mücadeleyi esas alır.

MLM'ler için anti-faşist mücadele, Demokratik Halk Devrimi doğrultusunda geniş kitlelerin örgütlenmesi ve savaştırılmasıdır. Faşizm koşullarında, her alanda tek kişi kalırsa dahi direnişin tüm olanca gücümüzle sürdürülmesidir. Faşizmin gayesi tüm direniş olanaklarını, örgütlenme alanlarını

bertaraf etmektir. Hiçbir şekilde, en ufak bir sesin çıkmasını engellemektedir. Bundandır ki Yeni Demokrasi'nin şiarını haykıranlar en ağır biçimde cezalandırılır. Açık terörist diktatörlükler devrimcileri kitlelerden koparmak ister. Cenaze definlerine dahi izin verilmemesi burada anlam kazanır. Faşizm, işçi sınıfı, köylülük, gençlik (öğrenci, işçi, köylü, semt) kadınlar içerisinde, DKÖ'lerde faaliyet sürdürmenin engellenmesidir. İlerici, demokrat ve devrimci dernek, lokal, radyo, TV, dergi vb. kapatılmasından tutalım, koronavirus bahanesi ile özellikle devrimcilerin miting, konser, basın açıklaması gibi kitlelerle buluşacağı faaliyetlerin yasaklanması, internet adreslerine erişim engellerinin konulması, tüm baskılara rağmen sokağın gücünü kullananlara gözaltı, işkence ve tutuklamalarla baskının artırılması, faşizmin somutlaşmış halidir. Devrimci mücadeleyi tamamıyla tasfiye etmek amacıyla faşist saldırganlık alabildiğine yoğunlaştırılmaktadır. Öyle ki gerilla mücadelesinde ölümsüzleşenlerimizin cenazeleri DNA eşleşme bahanesiyle ailelerine uzunca bir süre verilmemiştir. Yaratılmak istenen korku dağlarıdır. Yılgınlık, yorgunluk ve umutsuzluktur. MLM tavrı, koşulların tüm ağırlığına rağmen mevzileri terk etmeden, son mermiye, son damlaya kadar halka, devrime, partiye olan inanç ve güvenle savaşımdır.

Faşizm anti-faşist mücadeleyi koşullar. Korku dağları devrimci mücadeleye yeni olanaklar, fırsatlar yaratır. Baskı ve zulüm ege-men sınıfların güçsüzlüğüdür. Bu güçsüzlük sınıf mücadelesi için en büyük fırsattır. Faşizmin sömürücü düzene karşı kitlelerde oluşan tepki ve öfkeyi baskı ve zulümle bastırması, bastırıldıkça toplumda basınç oluşturması, patlama anının her geçen gün yaklaşması faşizmin yarattığı en önemli olanaktır.

Hakim sınıfların ekonomik, siyasi ve ideolojik alanda yaşadıkları bunalım ve yönetememe krizi, geniş kitlelerin eskisi gibi yönetilmek istememesi (toplumdaki AKP karşıtlığı) devrimci mücadeleyi yükseltmek için bir fırsattır. Hakim sınıflar arasındaki çelişki-den yararlanma zemini sürecin yarattığı bir olanaktır.

Sömürü düzeninin, çürümüşlüğü, her alanda teşhir olmuşluğu kitlelerde inandırıcılığını yitirmesi bir fırsattır. Ezilen yoksul halkın yaşadıkları sorunların etrafında örgütlenme zemininin güçlü olması bir olanaktır.

Kapitalist emperyalist sistemin iç çelişkileri nedenli yaşadığı genel bunalım bir fırsattır. Alternatif olarak sosyalizmin yakıcı bir şekilde hissedilmesi olanaktır.

Mesele MLM'lerin bu olanak ve fırsatları anti-faşist mücadele ruhuyla devrimin çıkarına kullanabilmesinde düğümlenmektedir. Faaliyet alanlarındaki yoldaşlarımız anti-faşist mücadele bilinciyle donanmaları, 71 devrimci kopuşunun anti-faşist mücadele ruhunu kuşanmaları, Demokratik Halk Devrimi'nin koşulsuz gereğidir.

Bu bağlamda faşizmin en koyu olduğu, aynı zamanda mücadelelerin ivme kazandığı dönemlerde Proletarya Partisi saflarında savaşan ve ölümsüzleşen yoldaşlarımızın mücadele deneyimleri bizler için oldukça önemlidir, rehberimizdir. İnanç, kararlılığın, cüretin ve isyanın yılmaz temsilcisi olarak ölümsüzleşen yoldaşlarımız bu kararlılık, sisli zamanlarda yolumuzu aydınlatan kızıl birer meşaledirler.

Daha İddialı ve Daha Cüretli Kavga Günlerine HAZIRLANALIM!

Alımızda dalgalanan

Bayraklar adına

Bayraklarda yaşayan

Ölümsüzlük adına

Durmak yok bu koşuda

Teslim olmak yok

Ağıt yok dilimizde

Dizlerde titreme yok

Kaç güneş sönerse

Sönsün içimizde

Hep aydınlıkta yakalayacağız ölümü

Ya şafak sökerken

Ya güneş yükselirken

Sizin sesiniz olup

Sizi haykıracağız

BİZ KAZANACAĞIZ

BİZ KAZANACAĞIZ!..

Devrimcilik bir iddianın sonucudur. Bu iddia değişmeye ve değiştirmeye dair bir iddiadır. Yani eşitsiz adaletsiz, bir avuç sömürücü asalak takımının sistemini al aşağı etmek. Bu bağlamda düşündüğümüzde devrimci mücadele de tek düze bir hatta ilerlemez. Gerilemeleri, yenilgileri, yengileri ve en zor koşulları içerisinde barındırır. Şanlı zaferler kadar büyük kayıp ve gerilemeler de sınıf mücadelesinde kaçınılmazdır. 1905'de ağır bir yenilgi alan Sovyet Devrimi 1917'de bu yenilgiden zafer çıkarmış ve dünya proletaryasına armağan etmiştir. Lenin daha sonra, başarısız olmuş olsa da 1905 silahlı ayaklanmasının yenilgisini çok önemseyecek ve "1905 provası olmasaydı 1917 Ekim Devrimi asla olmazdı." diyecektir.

Bu çerçevede değerlendirdiğimizde devrimci-komünistlerde koşullara teslim olmak, gerilemelerde umutsuzluğa kapılmak diye bir kavram kabul edilemezdir. Engel teşkil eden, mücadeleyi geriletken ne varsa komünistler bunları değiştirmekle ve sınıf mücadelesini daha güçlü örgütlemekle yükümlüdür. Bilindiği üze-

re coğrafyamızda Proletarya Partisi önderliğinde sürdürülen Halk Savaşı geride bıraktığımız süreçte ağır kayıplar almıştır. Siyasi Komiser Nubar, komutanlar Deniz ve Özgür, savaşçılar Asmin ve Rosa faşizmin ağır imha saldırısında ölümsüzleşmiştir. Ölümsüzleşen her yoldaşımız sınıf mücadelesinin, adanmışlığın, kararlılığın ve "dünyayı temellerinden sarsma" cüretinin somutlanmasıdır.

Peki ölümsüzlerimizin bıraktığı bayrak ve bıraktıkları onurlu mücadele nasıl daha enginlere taşınacak? Bu sorunun cevabı bizzat biz genç komünist-devrimcilerin pratiğinde somutluk kazanacaktır. Öncelikle onların mücadele ve adanmışlıkla dolu

doldurulacaktır. O mevziler daha öfkeli, daha fazla sınıf kını keskinleşmiş ve elbette çok daha fazla enerjik şekilde doldurulacaktır. Yoldaşlarımızın ve Partimizin talimatını net ve kesin olarak kavradık. Bu kavrayışımızla sınıf mücadelesinin denizine tüm benliğimizle atılacağız" ifadeleriyle cüretli kavga günlerine hazırlanma noktasında somut hedefler konulmuştur. Bu bağlamda onları kavgada yaşatmanın en somut hali bugünkü görevlerimiz olarak her bir yoldaşımızın karşısında durmaktadır.

Sınıf mücadelesini kuşatan "büyük anlatılar bitti" türküsü yoldaşlarımızın ölümsüzleşmesiyle birlikte daha güçlü tasfiyeciler bir koro halini alarak

maya çalıştığı koşulları yaşadılar ve tereddütsüzce patikaları adımlayarak "sıra bizde" dediler bu bilinç ve inanç şimdi bize ışık olmaya devam ediyor.

Faşist diktatörlüğün her cephede sürdürdüğü saldırılar dizginsiz şekilde devam ederken en geniş halk yığınları pandemi koşullarıyla da birleşen bir sefalet ve yoksulluk içerisinde. Hakim sınıfların yönetme krizinin tek çözümü olarak şimdilik her cephede saldırganlık politikasıdır. Kürde imha-inkar, kadınlara şiddet-tecavüz-taciz, işçilere salgın koşullarında ölümüne çalışma ve halk gençliğine derinleşen bir geleceksizlik. İşte faşist diktatörlüğün en yalın gerçekliği. Göstermelik TÜİK rakamlarıyla "her-

kesin ekonomisi küçülürken bizim ekonomimiz pozitif yönde büyüdü" yalanı ölümü gösterip sitmaya razı etmektedir. Bu çürümüş ve her yarıdan kokuşmuş köhne sistemin ne gençliğe ne de en geniş halk kitlelerine verebileceği hiç bir şey yoktur. Çelişkileri derinleştiren, isyanı mayalayan bu süreçler bizlerin daha çetin kavga günlerine hazırlanmanın, bu temelde örgütlenmenin hazırlığı

yaşamlarından öğrenmek, sınıf mücadelesine bu bilinçle sarılmak anı, günü bu bilinçle ilmek ilmek örmek gibi çok somut görevlerimiz söz konusudur.

İkincisi aldığımız kayıpların yaralarını hızlıca saracak bir sürecin içerisinde yer almaktır. Komsomol önderliği ölümsüzleşen halk savaşçıları ile ilgili yaptığı açıklamada "Onlar, halk gençliğinin geleceği fethetme mücadelesinde kavgamızın ölümsüz siperleri olarak yaşamaya devam ederken, talimatları daha fazla savaşma, daha fazla önderleşme, daha fazla militanlaşma ve parti ile daha fazla bütünleşme talimatı olarak Komsomolumuzda somutlanacak mevzileri

da sürmektedir. Faşizme karşı yürütülen silahlı mücadelenin tedavülde kaldığı yaygarası alınan her ağır kaybın ardından dillendirilmektedir. Bu noktada ölümsüzleşen yoldaşlarımızın sahiplenilmesi ve mücadelelerinden öğrenilmesidir. En önemli halka bu tasfiyeciler, sınıf uzlaşmacı yaygaraya karşı proleter devrimciliği daha güçlü örgütlemek yani ideolojik olarak kuşanmak biz genç devrimci-komünistlerin bir diğer önemli görevlerindedir. Çünkü kavgayı omuzlayan ve savaşı ilmek ilmek emekleriyle büyüten yoldaşlarımız tam da bizlerin yaşlarında "büyük anlatılar bitti" yaygarasının dünyayı kuşattığı burjuvazinin ideolojik tüm araçlarıyla devrimi boğ-

olarak görülmelidir. Bir sınıfın diğerini imha etmeye göre konum aldığı bir diyalektik işlemekte, faşizm bu konumuna denk düşen bir noktadan pervasızca saldırılmaktadır. Bize düşen de sınıf mücadelesine, onun görevlerine ve kurtuluşun yegane kuvveti Proletarya Partisi ile daha fazla bütünleşmek olmalıdır. Bu bütünleşmeyi ve onun ışığında yürümeyi ilke edinerek genç devrimcilikten komünist kadrolara evrildi ölümsüzleşenlerimiz. Onları şanlı mücadelelerine yaraşır şekilde kavga andları ve faşizmin kulaklarını sağır eden sloganlarla uğurladık şimdi onlardan daha fazla öğrenme ve boşluklarını soluksuz bir koşu ile doldurma zamanı.

Nerde Kalmıştık?

Fransa'dan Guatemala'ya Söndürülemeyen Direniş!

Dünyanın neredeyse tamamını etkisi altına alan koronavirüs salgını; emperyalist-kapitalist ülkeler ile yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde salgın başlamadan önce gelişen toplumsal eylemleri frenlemiş ve egemenlere bu yönüyle bir nefes aldirmıştır.

Pandemi öncesi 40'tan fazla ülkede çok ciddi halk hareketleri vardı ve bunların önemli bir kısmı ciddi anlamda politik krizlere neden olmaktadır. Gerici sistemler, bu tür durumlarda "can havliyle" her zaman yaptıkları gibi çareyi pervasızca saldırarak, katliamlar yapmakta buldular.

Ancak tüm bu saldırılara rağmen, Irak'tan Şili'ye, Ekvador'dan Fransa'ya, Sudan'dan İran'a birçok ülkede bu eylem ve etkinlikler kararlılıkla sürmekteydi. Ta ki, emekçi kesimlere ölüm, ekonomik ve sosyal kısıtlanmışlık olarak dönen koronavirüs salgını ortaya çıkana kadar. Her krizi, her durumu lehine çevirmeye çalışan egemen sistemler, bu durumu da kendi lehlerine çevirerek, süreci geçiştirmeye, var olan isyanları bastırmaya çalıştılar. Basına yansıdığı kadarıyla, bu pandemi sürecinde, halk isyanlarında ön plana çıkanların önemli bir kesimi tutuklandı veya ciddi para cezaları verilerek direnişler kırılmaya çalışıldı.

PANDEMİYE RAĞMEN DOLUP TAŞAN SOKAKLAR

Emperyalist-kapitalist ülkeler, derinleşen ekonomik ve siyasi krizlerini geçiştirmek için, sürekli işçi ve emekçilere yönelik saldırılarını arttırmaktadırlar. Bedel ödenerek kazanılmış haklara saldıran gerici sistemler, her yeni gün yeni saldırı paketleriyle işçi ve emekçilerin hayatını "yaşanmaz" hale getirmektedirler.

Tüm bu saldırılar karşısında, dünyanın dört bir yanında işçi ve emekçiler hak arama arayışlarını sokaklara dökülerek, mevcut sisteme öfkelerini yansıtmaktadırlar. Birçoğu kendiliğinden olan bu hareketler, pandemi sürecine rağmen, kısa bir süre ara verildikten sonra yeniden ve daha da güçlenerek devam etmektedir. ABD'de salgının en uç noktaya vardığı koşullarda George Floyd'un öldürülmesiyle haftalarca süren isyan

dalgası yaşanmıştı.

Birçok ülkede sokağa çıkma yasakları, eylem ve etkinliklerin yasaklanması, yapılan eylem ve etkinliklere yönelik saldırılara rağmen, Fransa örneğinde olduğu gibi, eylemlerin dozajı, saldırılara rağmen bitmek yerine artmakta, bu durum mevcut hükümetlerin geri adım atmasına neden olmaktadır.

MEMNUNİYETSİZ KİTLELER VE DEVRİMCİ ÖNDERLİKTE YOKSUN HALK HAREKETLERİ

İşlerini kaybeden, her geçen gün daha fazla yoksullaşan, gelecek güvencesi

bir önderlikten yoksun olan bu halk hareketleri (ABD ve diğer ülkelerde olduğu gibi) bir süre sonra sönümlenmektedir. Ya da bir program ekseninde iktidar mücadelesi süreklileşmektedir. Devrimci ve komünistlerin kendi durumlarını yeniden ve yeniden süzgeçten geçirmesi, halk hareketlerinin, sınıf çelişkilerinin bu kadar derinleştiği böylesi dönemlerde neden bunlara önderlik edemedikleri üzerine kafa yorması ve atılımlar yapması gerekmektedir.

Dünyanın dört bir yanındaki mev-

emek ve çiftçi yasasına karşı, 250'den fazla çiftçi örgütünün oluşturduğu Tüm Hindistan Çiftçi Mücadele Koordinasyon Komitesi'nin destek vermesiyle 250 milyondan fazla kır ve kent emekçisinin genel grev yapması; Kolombiya, Bolivya, Şili, Tayland, Nijerya, İspanya ve İtalya ortaya çıkan militan direnişler vb. çoğaltılabilecek örnekler, bu halk hareketlerinin devrimci bir önderlikle hızla kaynaşabileceğinin ve diğer eylem biçimlerinden farklı olduklarını göstermektedir.

Özetle söylemek gerekirse; yakın tarihimizin isyan ve direnişleri, protestoculuğu eylem biçimlerinde büyük oranda aşmış, taleplerinin ve hedef aldıkları kurumların içeriğinde de kısmen ve tekil örnekler halinde aşma yoluna girmişti. Son süreç ise içerik olarak da dünya çapında gelişmekte olan kitle hareketinde nitel bir değişim halini yansıtacak biçimde protestoculuk düzeyini aşmıştır.

İsyanlar, sonuçları her ne olursa olsun, yaşandığı ülkelerde işçi sınıfı ve ezilenler için büyük bir mücadele örneği olmuş, buralarda kapitalizme ve siyasal gericiliğe karşı mücadelede önemli mevziler kazanılmıştır. Dünyaya işçi sınıfı ve emekçi kitleleri için büyük bir eşin kaynağı olmuştur. Bu anlamıyla tutulması, ilerletilmesi gereken yan bu olmak zorundadır.

olmayan işçi ve emekçiler, var olan durumdan ciddi anlamda rahatsız olmakta, bu memnuniyetsizlikler ise kitle hareketlerine, isyanlara dönüşmektedir. Mevcut durumun farkında olan emperyalist-kapitalist sistemler, bu hareketlerin önüne geçmesi için asker ve polisi daha geniş yetkilendirmekte, bir yönüyle bu halk hareketlerini daha kanlı bastıracağına sinyallerini vermektedir.

Fransa ve Guatemala örneklerinde olduğu gibi, çıkarılmak istenen polis yasalarına karşı, halkın günlerce süren sokak eylemleri, bu yasaların geri çekilmesini sağlamıştır. Bu bir yönüyle mücadele etmenin, kararlı bir duruş sergilemenin kazanım sağladığını gösterirken, diğer taraftan ise, her iki ülkede de çok ciddi ve köklü bir mücadele ve direniş geleneği olmasına rağmen, bu ülkelerdeki devrimci ve komünistlerin bu hareketlere öncülük edemiyor oluşudur. Devrimci

cut isyanların, protestoculuğu aşan özellikleri bulunmaktadır. Aslında çıkışları itibariyle sadece çıkarılmak istenen yasaları ve bazı uygulamaları protesto ediyormuş gibi görünse de aldıkları biçim, saldırılar karşısındaki pozisyon ve süreklilik arz etmesi bakımından ayrı bir yerde durmaktadırlar. Örneğin Fransa'daki eylemler sırasında Merkez Bankası ve diğer bankaların yakılmaya çalışılması ve yasa geri çekilmesine rağmen eylemlerin devam etmesi, Peru'da en işlek otoyolun işgal edilip sürekli eylem kararı alınması ve polisle çatışılması, Guatemala'da çıkarılmak istenen yasa geri çekilmesine rağmen göstericilerin hükümetin istifasını istemesi ve başkentteki Kongre binasının ateşe verilmesi ve polisle çatışarak alanları terk etmemesi; Nijerya'da halkın karakolları ateşe vermesi ve gıda depolarının, bankaların kamulaştırılması; Hindistan'da hükümetin parlamentodan geçirmeye çalıştığı yeni

Koronavirüsten ölmek veya açlıktan, yoksulluktan ölmek, ezilen milyonlarca emekçi kesim için fark etmeyen son olmakta. Bu anlamıyla hakları, gelecekleri için sokaklara dökülen, öfke ve kinlerini lokal hedeflerden çıkarıp var olan sistemlere yönelten bu hareketlerin yoksun oldukları devrimci önderliğe kavuşmaları halinde hareketin içeriği ve yönünün her şeyi kazanmaya kilitleneceği açıktır.

Bu kendiliğinden gelişen halk hareketlerinin yanında, Hindistan, Türkiye, Filipinler gibi ülkelerde Maoist parti ve örgütlerin halk savaşı mücadelesini kesintisiz sürdürmesi, gerici rejimlerin mevcut krizlerini daha fazla derinleştirmektedir. Bu süreci iyi okuyan, örgütlülüğünü geliştirip halkla bütünleşen, halka önderlik eden güçler başaracaktır. Bunun gerisinde kalan, rotasını reformizme ve legalizme kıran kesimler ise kaybedecektir.

İşsizliğe ve Yoksulluğa Karşı Kadınların Öfkesini Örgütleyelim!

Dünyanın dört bir yanında işçiler ve emekçiler açlık, yoksulluk, işsizlik ile canhıraş boğuşurken, bugün halkın sırtındaki yük pandeminin getirmiş olduğu yeni yüklerle büyümüş ve ağırlaşmıştır. Ezilen yoksul emekçi halk bu ağırlığın altında ezilirken daha genel bir söylemle ölümü gösterip sıtmaya razı edilir hale gelmekte. Ölümü gösterenler açısından tabloyu doğru değerlendirdiğimizde elimizde kalanlar çökmüş bir eğitim sistemi, sağlık sistemi, yargı sistemi ve daha da sıralanabilecek çöküşünün kaçınılmaz olduğu bir enkaz halinde bir sistem bulunacaktır. Bu enkaz kadınların, işçilerin, emekçilerin, gençlerin üzerine yıkılmaya çalışılmaktadır. Sıtmaya razı olmaya zorlananlara baktığımızda ise karışımıza en çok işçi, emekçi, köylü ve öğrenci kadınlar çıkmaktadır.

Aralık ayındayız, her yıl olduğu gibi bu yılda işçilerin ve emekçilerin insanca yaşamasına yetmeyen ancak açlıktan da öldürmeyen asgari ücretin belirlendiği bütçe görüşmelerinin yapıldığı döneme girmiş bulunuyoruz. Daha “sözde görüşmeler” başlamadan Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) genel sekreteri “Pandemi nedeniyle ülkenin ekonomik durumu ve işletmelere etkisi göz önünde bulundurularak asgari ücret belirlenmesi” gerektiği sözleriyle işçileri nasıl daha fazla yoklukla terbiye edeceklerinin ön hazırlıklarının mesajını vermiştir. Önümüzdeki süreçte anlaşılması gereken temel sorunun işsizlik olduğu görülmekte, devasa boyutlarda artan işsizler ordusunun tablosuna baktığımızda devletin ilgili bakanları ya da bürokratları eliyle dillendirdiği “işsizlik yok iş beğenmiyorlar” yaklaşımının altında bu ordunun manipüle edilmeye çalışıldığı anlaşılmaktadır.

Yıllara göre işsizlik oranı yine ken-

di açıkladıkları verilere dayanarak 2008’de 10.0, 2009’da 13.1, 2018’de 11.0, 2019’da ise 13.7 milyon kişidir. Bu işsizlik oranlarının içinde dikkat çeken yoksulluğun en katmerlisini yaşayan kadınlardır. Bu kadınların ağırlıklı çoğunluğunu genç kadın ve kentlerde yaşayan kadınlar oluşturmaktadır. Genç ve kentsel kadın işsizliğinin artışı son bir yılda en yüksek seviyelerdedir. DİSK-AR’ın raporunda genç kadın işsizliği 2019 da 29,1 ve 2020 yılının ilk sekiz ayı için 28,8 olarak verilmiştir. Rapora da yansıyan rakamlar incelendiğinde kadınların hem kendi işsizliği hem de aile içerisindeki diğer kişilerin işsizliği ya da yarı

hep evde kalmak zorunda kalması, mevcut kent koşullarında zaten sosyal yaşamı kısıtlı olan hem anne hem de çocuk için baş edilmesi güç yeni krizler yaratmaktadır. “Türkiye’de COVID-19 Etkilerinin Toplumsal Cinsiyet Açısından Değerlendirilmesi” adını taşıyan araştırmaya göre: Pandemi sürecinde erkeklere nazaran işini kaybeden kadınların oranı %32 daha yüksek. İşveren kadınlar işveren erkeklere göre %100 daha fazla iş yerlerini kapatmak zorunda kaldı. Ücretsiz izin kullanma oranı kadınlarda, erkek çalışanlara oranla %42 daha fazla. Ev temizliği ve bakım işlerinde kadınların iş

tam olarak açıklayacak doğruluğa sahip değildir.

İşçi ve emekçilerin ve bu sınıfların yarısını oluşturan kadınların gerçek dünyası, dünyanın birçok ülkesinde sokakları, meydanları dolduran, grev halaylarına duran, direnişin ateşini yakan işçilerin öfkesinden anlaşılabilir. Ve gelecek günler daha büyük isyanlara gebe. Bunun birçok yansıması Türkiye içinde geçerlidir. Eğlence sektöründe çalışan garsonların eyleminden, SİNBO işçisi kadınlara, traktörleri haciz edilen köylülerden, tabelasını yakan esnafa kadar ülkenin dört bir yanında işçi ve emekçilerin isyan sesleri henüz boğukta olsa çıkmaktadır. Ve

bu kesimlerin önemli bir kısmını da kadınlar oluşturmaktadır. Bir avuç kömür için bir ömür veren maden işçilerinin 100’lü günlere yaklaşan direnişi, şehir hastaneleriyle övünen egemenlere karşı

“ölüyoruz” diyen sağlık emekçileri, ücretsiz izin kaldırılmasını sendikacı olma hakkı tanınsın diyen direnişteki SİNBO işçileri ya da yıllardır yemek pişiren ve şimdi evlerinde bir lokma yemeği olmayan açlığa mahkum edilen aşçıların örgütlenme haberleri; daha nice iş kolundaki işçilerin zincirlerinden başka kaybedecekleri bir şeyleri olmadığını bugün pandemi şartlarında bir kez daha görüyoruz. Covid-19 virüsü ve sonrasında karşı karşıya kalınan salgın ve pandemi süreci “alınan tedbirler” getirilen “kısıtlamaların” geldiği ve getirildiği aşama ve sonuçların tamamı hakim sınıfların çıkarlarını korumak doğrultusunda üretilmekte kadınların yaşamı da bu önlemlerin hedefinde iken kadınların bu saldırılara karşı örgütlenmekten başka çıkar yolu yoktur. Bunun için kadınların örgütlenme ihtiyacına uygun politikalarla kadın kitlelerini birleştirelim, örgütleyelim.

zamanlı çalışma durumlarının karşı karşıya kaldığı sorunlar da derinleşmektedir. Ev içinde çocuk, yaşlı bakımı, sosyal yaşamın tükenmesi, virüs ve korunma durumu koşullarının yaratılmamasının getirdiği psikolojik, ekonomik şiddet, kadın cinayetleri, taciz, tecavüz ve çocuk istismarları katlanarak büyümüştür.

PANDEMİ SÜRECİNDE YOKSULLUK EN ÇOK KADINLARI VURUYOR

Ekim ayında açıklanan enflasyon oranları ise pandemi koşullarını anlatması açısından manidar olduğu için kısaca ifade edelim; en düşük artış tütün ve alkollü içeceklerde, en yüksek azalış eğlence ve kültür giderlerinde olmuştur. Bir önceki yılın (2019) Ekim ayına göre artış düşüşü giyim, ayakkabı, haberleşme, eğitim alanında olurken yüksek artış ise mal ve hizmet kalemi, gıda, alkolsüz içecek ve sağlık kalemleri olmuştur. Eğitim, sağlık, beslenme gibi temel ihtiyaçların karşılanamaması, çocukların

yükü erkeklere oranla %65 arttı. Yemek pişirme ve servis etme oranı ise %150 kat daha fazla oldu. Bu süreçten kadınlar erkeklere göre duygusal ve psikolojik olarak %10 daha fazla etkilendi. Salgın döneminde evde kalma tedbirleri nedeniyle erkeklerin ve kadınların ücretsiz iş yükü arttı. Kadınların ücretsiz emek harcayarak yaptıkları işler, erkeklerin yaptıklarının 4 kat daha fazla. Ücretli ve ücretsiz toplam iş yükü açısından erkeklerin çalışma süreleri günlük ortalama 1,2 saat azaldı 4,3 saate indi; buna karşın kadınların toplam çalışma süreleri bir saat artarak günde 5,5 saate ulaştı. Bütün bu verileri kadınların ve halkın genel durumuna kısa bir bakış sunsun diye verirken hakim sınıflar cephesinde enflasyon verileriyle, covid tablosu ve TÜİK rakamlarıyla vs. sayılar ve istatistiklerle durumun iyi ya da kötü olduğuna dair bir algı yaratılmaya çalışıldığına da değinelim. Ancak hiçbir rakamsal tablo ne halkın ne de kadınların gerçek dünyasını

Harmana Giren Dirgene Sarılır!

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Türkiye topraklarında uzun süreli halk savaşımızın deneyim ve derslerle dolu çok önemli 48 yılını tamamlıyoruz. Kaypakkaya yoldaş Türkiye devriminin niteliğini, yol ve yöntemini ortaya koyduğu gündün bu yana sürdürülen bugün de kimi çevrelerce daha sık dillendirilen “uzun süreli halk savaşı stratejisi” ve “gerilla savaşının döneminin kapandığı” eleştirileri Nubar, Rosa, Özgür, Asmin ve Deniz yoldaşların şehit düşmesiyle bir kez daha tartışılır hale getirilmiştir. Bu çevrelerin savaştan uzak; kolay ve hızlı yoldan devrim hayallerinin alt metinlerini oluşturma, zorlu ve ağır bedellerle dolu bir savaşı göze almaktan kaçınma anlayışlarına malzeme yaptıkları bu süreçte neden uzun süreli halk savaşı stratejisi, neden gerilla savaşı sorularına dair bakış açımızı her seferinde anlatmaktan kaçınmamak ve saflarımızda bu gibi anlayışların yeşermesine izin vermemek bir yanda dururken daha temel olan halk kitleleri içerisinde yeşertilmeye çalışılan reformist eğilim ve anlayışlarla mücadele önümüzdeki görevlerin başında durmakta.

Başkan Mao “Niçin Uzun Süreli Halk Savaşı” sorusunu sorarak şu belirlemelerde bulunmuştur. “Doğru yanıt” “temel karşıtlıkların tümü ele alınarak bulunabilir” demıştır. “Örneğin, biz yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke olduğumuz halde düşman güçlü bir emperyalist devlettir demekle yetinirsek, milli kölelik teorisine saplanma tehlikesiyle karşı karşıyayız demektir” diyerek Mao yoldaş, niçin uzun süreli bir halk savaşının kaçınılmaz olduğunu açıklamıştır. “Çünkü” demektir Mao “ne teoride ne de pratikte hiçbir mücadele, sadece güçlü olanın karşısına zayıf ola-

nı koymakla uzun süreli olur.” “Bir mücadele, sadece küçük olanın karşısına büyük olanı çıkarmakla, gerici olanın karşısına ilerici olanı çıkarmakla ya da çok yardımın karşısına az yardımcı koymakla da uzun süreli olmaz.” “...Vardığımız sonucu, her iki tarafı etkileyen bütün etkenlerin karşılıklı ilişkilerinden çıkarıyoruz. Düşman güçlü, biz ise zayıfız ve köleleşme tehlikesi vardır. Ama başka açılardan, düşmanın zaafı, bizim üstünlüklerimiz vardır. Bizim çabamızla düşmanın üstünlükleri azaltılabilir ve zaafı artırılabilir.” Burada bizim üstünde duracağımız temel konu Mao’nun bizim durumumuzu ve düşmanın durumunu değiştirecek temel etken olarak belirlediği “bizim çabamız” a odaklanalım.

Doğru sorular sorulduğunda sonuçlar nesnel gerçeklere uygun çıkarıldığında halk köleliği kabul etmeyecektir, savaş çabuk kazanılmayacaktır. Mevcut düzen içerisinde dönüşümü ve değişimi isteyen bu anlamda sistemle uz-

laşmayı savunanlar zayıfken, eşit duruma gelmeyi ve nihayetinde üstün olmayı anlayamamakta ve halk savaşı için en azından eşit bir askeri ve ekonomik güce sahip olunması gerektiğini düşünecek bu olmadığı için de başarının gelmeyeceği sonucuna varacaklardır. Bu bakış açısı “her şeyi silahlar belirler” teorisidir.” Burada görülen sadece silahlardır ve düşmanın teknolojik vb. üstünlükleridir. Biz ise yalnız silahları değil insanları da görüyoruz. “Silah, savaşta önemli bir unsurdur ama belirleyici unsur değildir; belirleyici olan eşya değil, insandır. Güç denemesi yalnız bir askeri ve ekonomik mücadele değil aynı zamanda insan gücünün ve moralinin mücadelesidir. Askeri ve ekonomik güç zorunlu olarak insanlar tarafından kullanılır.” Mao kolay yoldan devrim arayanlara şunu söylemiştir; “bunların düşüncelerini uygulamaya kalksaydık, kaçınılmaz olarak kafamızı duvara toslardık. Ya da belki de düşüncelerini uygulamak amacını gütmüyor ve sırf zevk için ileri geri konuşuyorlar. Ama önünde sonunda Bay Gerçek gelip bu gevezelerin başından aşağı bir kova soğuk suyu boca edecek ve onların, işleri kolay tarafından halletmek isteyen, kendilerini zora sokmadan parsayı toplamak niyetinde olan bir sürü gevezeden başka bir olmadıklarını gösterecektir.” Bu bölümü Mao yoldaşın şu sözleriyle tamamlaya-

lim; “Savaşı kısaltmak isteyenlerin, kendi gücümüzü artırmak ve düşmanın gücünü azaltmak için çok çalışmaktan başka çıkar yolu yoktur.”

YIKALIM, YARATALIM, KURALIM!

Zafer istemek, zaferi koşullayan tüm etkenleri bilmeyi, bu etkenlere uygun şartları sebatla, büyük bir emekle yerine getirmeyi gerektirir. Bu şartlar yerine getirildiğinde düşmanın üstünlükleri yerle yeksan olurken, bizim üstünlüklerimiz var olacağı nesnel zemini bulmuş demektir. Burada temel mesele “Bizim çabamız”dır. Bizim çabamız düşünsel olarak öznel bir durumdur. Onu somut kılan ise pratik yani eylemimizdir. Burada birkaç önemli meseleye değinmek gerekiyor. Devrimi nasıl, kiminle yapacağız. Devrimi silahlı ve kitleyle yani ezilen halk yığınlarıyla yapacağız. Burada yine Başkan Mao’dan yardım alalım; “bütün ülke halkının seferber edilmesi, düşmanın içinde boğulacağı koca bir deniz yaratacak, silah ve öbür konulardaki zayıflığımızı giderecek koşulları sağlayacak ve savaştaki her güçlüğü alt etmenin ön koşullarını yaratacaktır.” (Seçme Eserler, Cilt II, s, 160) Mao yoldaş zafer isteyip siyasi seferberliği reddetmeye ya da siyasi seferberliğin gereğini yerine getirmemeyi “arabayı kuzeye sürerek güneye gitmek” olarak tarif etmiştir.

Zafer istemek, zaferi koşullayan tüm etkenleri bilmeyi, bu etkenlere uygun şartları sebatla, büyük bir emekle yerine getirmeyi gerektirir. Bu şartlar yerine getirildiğinde düşmanın üstünlükleri yerle yeksan olurken, bizim üstünlüklerimiz var olacağı nesnel zemini bulmuş demektir. Burada temel mesele “Bizim çabamız”dır. Bizim çabamız düşünsel olarak öznel bir durumdur. Onu somut kılan ise pratik yani eylemimizdir.

Yaygın, çok yönlü ve geniş çapta bir siyasi seferberlik olmadan halk savaşımız kazanılamaz. Mao, Japonya'ya karşı savaştan önce dört başı mamur siyasi bir seferberlik olmadığını bunun yenilgiye yol açtığını açıklarken, halkın büyük çoğunluğunun savaş haberlerini düşman uçaklarından atılan düşman mermileri ve bombalarından alıyordu, demişti. Mao yoldaş bu durumu şöyle yorumlamıştı; “gerçi bu da bir seferberlikti, kendi çabamızla yapılan bir şey değildi.” “Bugün bile diyor” Mao Japon işgali döneminden bahsederek “top seslerinin ötesinde kalan uzak yörelerde yaşayan halk, her zamanki sakin yaşantısını sürdürmektedir.” “BU DURUM MUTLAKA DEĞİŞMELİDİR.” “Düşmanın güçlü olduğu”, “gerilla savaşı döneminin kapandığı”, “silahlı mücadele döneminin bittiği” teorilerinin çeşitli söylemlerle dillendirildiği siyasi kuşatmanın altında bir hamle daha kaybetmemeliyiz, düşmanı yere çalmak için siyasi seferberliği sonuna kadar kullanmalıyız. Savaşın siyasi hedefi patron ağa devletini yıkarak eşitliğin ve özgürlüğün hüküm süreceği halk iktidarını kurmaktır. Nihai hedeflerimiz bunun parçası olarak kavranmalı ve anlatılmalıdır. O zaman halka ve kadrolarımıza siyasi seferberlik kapsamında yoğunlaşacağı ana odaklar açık ve kesin şekilde açıklanmalıdır. Siyasi seferberlik kadroların yetkinleştirilmesinden halk kitlelerinin örgütlenmesine çok yönlü bir içeriğe sahip olması sebebiyle politikada yetkinlik çok daha önemli bir boyut kazanacaktır. Öncelikle kadrolarımız siyasi seferberliğin amacını yüksek düzeyde kavramalı kendini bu hedeflerin başarılmasında merkezde bulmalıdır. Mao bu durumu “savaşta insanın dinamik rolü” olarak açıklamıştır. Koşullar ve şartlar olanak ve olanaksızlıklar, avantaj ve dezavantajlar, zaaf ve üstünlükler, teknolojik gelişmeler

ve gerilikler ne olursa olsun “her şeyi yapacak olan gene insandır” demektir. Tarihi değiştirme ve gerçeğe hükmetme kabiliyetimizin gelişmesi için nesnel gerçeklerden yola çıkacak düşünceler, ilkeler ve görüşler bularak ilerleyecek, bunları uygulamada planlar, talimatlar, siyasetler, stratejiler ve taktikler öne sürebilecek insanlara ihtiyaç vardır. Bugünün temel görevi ve “Bizim çabamız”ın ana odaklanacağı yer ihtiyaç duyulan insanı bulmak, yıkmak, yaratmak, ve kurmaktır. Proleter devrimcilerin anın tarihsel görevi burada somutlaşmaktadır. Doğada ve yaşamda her canlı ve cansız madde; dağın, taşın, havanın suyun, kurdun kuşun hepsinin devrim mücadelemizde bir rolü olmuştur/ olacaktır. Ancak “bilinçli bir dinamik rol oynamak insanlara özgü bir nitelik” özetle siyasi seferberliğin başlangıç noktası biziz, kendimizden, hareketimizden, örgütlülüğümüzden, kurumlarımızdan, kurullarımızdan başlayacağız. Siyasi seferberlik kendimizden başlayarak halk yığınlarına doğru genişletilmeli savaştan habersiz sakin yaşamını sürdüren tek bir halk evladı bırakılmamalıdır. Bu siyasi seferberlikte çalışma tarzımız ne olmalıdır; “gözlerimiz kapalı serçe tutmaya çalışmaktan” ya da “el yordamıyla balık tutmaya çalışan bir kör” gibi hareket etmekten vaz geçmeli proleter devrimci kişinin özenliliğinde, ayrıntıcı ve yaratıcılığında, sorgulayıcı ve üretkenliğinde mahir olmalıyız. Kendi isteklerimizden değil her koşulda nesnel gerçeklikten yola çıkmalı nesnel gerçekliğin değişmesine bağlı siyasetimizi yönlendirmeli halk kitlelerini bu bilinçle örgütlemeliyiz. Bu “oku hedefe gönderme tutumudur.” Bu tutumdan hiçbir koşul altında taviz verilmemelidir.

KÖR BIÇAK, KAN ÇIKARMAZ!

Somut durumun somut tahlilini

yaptığımızda öznel koşulları nesnel gerçekliğe uygun hale getirme sorunuyla karşı karşıya olduğumuz hemen anlaşılacaktır. Öznel koşulları biz oluştururken nesnel koşulları devrimin olanakları oluşturmaktadır. Devrimin olanakları mevcuttur. Halk yığınlarının devrim ihtiyacı en yakıcı haliyle kendini göstermektedir. Devrimin nesnel koşullarının olduğu açık ve berraktır. Düşman kuvvetlerin ise büyük bir krizde olduğu bu krizden çıkmak için çırpındığı aşıkardır. O halde bu olanakları gerçek kılmak rolümüzü oynayalım. Somut durumu bilmeyi Mao “dünyayı bilmek” olarak tarif eder; siyasette ustalaşmayı ise “dünyayı değiştirmek” olarak açıklar. Dünyanın durumunu biliyoruz. Değiştirme ise elimizde.

Tüm düşünme ve yapma eylemimizi devrimi gerçekleştirmeye adanmışımızda karşımıza devrimi tek başımıza ya da bir kısım dinamik unsurla başaramayacağımız hemen anlaşılacaktır. Devrim kitlelerin eseri olacaktır. İnsanın dinamik rolünü de burada arayacağız ve bulacağız. Bugün dinamik rolümüz halk kitlelerinin yıkıcı, yapıcı ve yaratıcı gücünü açığa çıkarmada kullanılmalı kendimizden başladığımız değiştirme seferberliğini kitlelerin durumunu değiştirme eşliğinde sürdürmeliyiz. Bölük pörçük inceleme yöntemlerinden, geliş güzel genel belirlemelerden, vaz geçmeli halk yığınları denizinde devrimin olanaklarını aramalıyız. Burada kitle çalışmalarında ortaya çıkan bazı sorunlu yaklaşımlarımızı açmak da faydalı olacaktır. “kitleler korkuyor”, “çağırarak da gelmez ki”, “tartıştık ama anlamıyorlar”, “anlattık ama dinlemiyorlar”, “verdik ama istemiyorlar”, “hayatlarından gayet memnunlar”, “bunlar kitle değil kütle”, “ tartışmaya gerek yok kabul etmezler” vb. türevlerinde kitlelerin rolünü kavramayan, kendi devrimci niteliğini görme-

yen anlayışlara karşı tavizsiz kitle çalışmalarına yoğunlaşalım. Bu anlayışın yanı sıra kitlelere rehber olmayı genel çağrılarla sınırlandıran çalışma tarzıyla aramıza devrimci mesafeler koyalım. Kitlelerle doğrudan ilişkiyi esas alırken onların sorunlarında somutlaşan siyaseti üretme ve kitleleri bu siyaset etrafında örgütleyen bir anlayışla hareket edelim. En doğru siyaset dahi halk yığınları tarafından sahiplenilmiyorsa, kitleler bakımından bir karşılığı yoksa başarıya ulaşmamış demektir.

O zaman bugünün acil görevleri genel hatlarıyla somutlayalım, biz işçiyiz, bizim gibi aynı sınıftan gelenlerle birleşmeliyiz, biz köylüyüz bizim gibilerle birleşmeliyiz, biz öğrenciyiz onların yaşamında olmalı, onların yaşamından öğrenmeli, onların yaşamlarını örgütlemeliyiz. Biz kadınız bir ıstırap denizinde boğulmaya çalışıyoruz. O zaman örgütlenmeliyiz. İşçileri, köylüleri, gençleri, kadınları, küçük esnafı, garsonu, kuryeyi, aşçıyı, marangozu, fırıncıyı, tezgahtarını, sağlıkçıyı, şoförü, temizlikçiyi, hasta bakıcıyı, ortacıyı, ütücüyü, teknikeri ve diğerlerini siyasi seferberlikle örgütleyelim. Hepsinin sistemle çok büyük sorunları var yaşamlarının değişmesinin örgütlenmelerine bağlı olduğunu onlara açık ve anlaşılır bir dille anlatalım, anlayacaklarından ve sistemi yıkmak için ellerinden geleni yapacaklarından şüphe etmeyelim. Bu bilinçle bulunduğumuz her alanda bütün bu kesimleri, işçi, esnaf, kadın, gençlik, köylü komisyonları (artık adına ne dersek diyelim) kurarak birleştirelim. Kendi sorunlarının çözümünü kendi elleriyle yaratmalarını sağlayacak önderlik görevimizi yerine getirelim. Oluşturduğumuz küçük birlikleri daha büyük birliklerin çıkış noktası haline getirelim. Daha geniş, büyük birlikler kuralım. Var olduğumuz ve zaten çalıştığımız fabrikada, mahallede, yörede, kentte, sokakta ve zaten var olan okur, ilişki, kitle, militan, taraftarlarımızı geliştirelim, yetinmeyelim yoldaşlar yeni mahalleler, sokaklar, kentler, fabrikalar, ilişkiler, taraftarlar, kitleler yaratalım. Unutmayalım kör bıçak kan çıkarmaz siyasette ustalaşmakta eksikliklerimize yönelelim, keskinleşelim.

Mare Nostrum (Bizim Deniz)*

**"Kendiniz Olun, Eğer Fazlası Olmaya Çalışırsanız Bir Hiç Olursunuz"
Shakespeare**

Henüz 15 yaşındaydı devrimci olmaya karar verdiğinde, kimisine göre henüz çocuk, kimisine göre boyundan büyük işlere heves etmiş bir ergendi. Sivilcelerini dert edip, platonik aşkını düşünen, çakıllı sahada top koşturması beklenen yaşta devrimci olduğunda. İşte BİZİM DENİZ'di bu. Henüz şekillenmemiş yüz hatları, çıkmamış sakalları ve kıvrır kıvrır saçlarıyla ortaokulda örgütlenme çalışmalarına başlamıştı. Bizim coğrafyamız erken büyütüyordu çocukları. Elbette havasından, suyundan ve toprağının bereketinden gelmiyordu bu erken büyüme. "Tarihsel, sosyal, ekonomik şartların zaruri neticesi" ve bunun yarattığı acımasız çoraklığı çelişkileri erken yaşta olgunlaştıran.

Kaşık sallanan çorbanın azalması, boyundan büyük boya sandığının omuzlanmasını getirirdi. Annesinden duyduğu ve sokakta arkadaşlarından öğrendiği "başka" dilden kelimelerin yasaklı olduğunu öğrendi devlet dersinde. Her şeyi alma "özgürlüğünün" olduğu sistemde, pek çok şeye paralarının yetmediğini ailesini üzmemek için isteklerini söylememeyi benimsemişti.

Buna tezat, susmayı hakını isteyenlerin, greve giden işçilerin, ay sonunu getiremeyen emekçilerin sokakları doldurduklarında "gocuklu celebin" sopasının acımasızca sallandığını gördü.

Egemen olan ve dayatılan dinin "oku" diyen buyruğunun, devletin beka sorunu olarak gördüğü kitaplar için geçerli olmadığını anlaması uzun sürmeyecekti. Mahallelerde "bilinmeyen dilin" konuşulduğu evler hızla artarken, o evlerden eksilenlerin çokluğu ve mezarlarının dahi bilinmediğini öğrenmesi uzun sürmeyecekti.

Mahallesinin dışına çıktığı, başka şehirde ve başka insanlarla tanıştığı "inançlarını" köşe bucak gizlemesi ve ağzını sıkı tutması gerektiği annesi-babasından aldığı ilk öğüt olacaktı.

Tüm bunların tam ortasında çocuk olarak kalmanın olanaksızlığıdır 15 yaşında devrimciliği tercih etmek. Kuşkusuz BİZİM DENİZ toplumun bağrında büyüyen çelişkileri tek fark eden değildi. Ancak bu çelişkileri görmekle yetinmeyip o çelişkileri ortadan kaldırmak için mücadele etmeyi tercih eden olacaktı. BİZİM DENİZ'in kavganın okyanusunda damla olma

mücadelesi işte böyle başladı.

BİZİM DENİZ 15 yaşında dünyayı değiştirme davası için kolları sıvadığı andan Dersim'de ölümsüzleşene kadar hayatının her anına devrimcilik, parti ve geleceği kazanma iddiası damgasını vurdu. O, 15 yaşında yola çıktığında son nefesini verene kadar kavgasının, partisinin, umudun peşinde hangi yollardan geçeceğini kuşkusuz bilmiyordu. Ancak BİZİM DENİZ partisinin uzun süreli savaş stratejisinin gereği olan şekillenişe ilk andan itibaren girmeyi başardı. Son nefesini verene kadar tam 22 yıllık devrimci hattının her bir anını ilmek ilmek ördü, bir an dahi

sürecini kesintiye uğratmadı ve kendi tarihini bilinçli bir şekilde ve amaçlarını izleyerek örgütledi.

BİZİM DENİZ büyük bedel gerektiren bir yola çıktığını, önüne çıkan sorunları çözme iradesi göstererek, zorluklar karşısında beyaz bayrak dalgalandırmayı değil kızıl bayrağı daha yükseklere taşıma çabasıyla tam 22 yıllık bir komünist yaşamı var etti.

BİZİM DENİZ, devrimin uzun bir koşu olduğunu öğrenerek, kavrayarak solugunu topladı, şekillenişini aldı. Devrimin en güzel 100 metresini başka bir DENİZ koşmuştu. BİZİM DENİZ en güzel 100 metre iddiasında değildi ama en iyi, en istikrarlı ve en kararlı şekilde koşmakta netti, berraktı. BİZİM DENİZ'in payına en zor, en çetrefilli, en ağır koşullarda uzun bir maraton koşmak düştü. O, bu kadar uzun bir maraton koşacağını düşünmüyordu henüz 23 yaşında gerillaya katıldığına. Bildiği bir şey vardı dövüşerek, silah elde, partisine mutlak bir bağlılık, davasına şaşmaz bir inançla ölümsüzleşecekti. Kavganın töresi buydu. Gerilla olmanın gereği buydu.

BİZİM DENİZ, henüz Deniz olmadan önce komsomolun MERİNOS'uydu. Sessiz, çok dinleyen, anlamaya çalışan, örgütcülüğü ile öne çıkan, yol-

daşlarıyla güçlü bağlar geliştiren bir yapıya sahipti. Sakindi, sanki erken büyümüşü Merinos. Durgun bir nehir görüntüsünün altında, dip akıntısı güçlü olan bir aldatıcılığı vardı. Mücadele içinde bu derinliklerde ki özellikleriyle şekillendi. Henüz Merinosken BİZİM DENİZ sessizliğinin aldatıcı olduğunu, güçlü bir kavrayış, derin bir analiz yeteneği olduğunun açığa çıkması uzun sürmedi. Örgütlü konumlanışını sürekli ileriye taşımayı, kesintisiz sürdürmeyi sağlıyordu bu yapısı. Önce Tarsus'u hızla örgütledi ve alan örgütlülüğünü genişletti. Mahalle mahalle, köy köy komiteleştirdi

alanı. İlişki ağlarını, örgütlü yapıyı güne kadar olan sınırlarının dışına taşımanın önderliğini yaptı. Daha sonra Çukurova Bölge Komitesine atandı ve Hatay'da örgütlenme çalışması için üniversiteyi kazanmakta zorlanmadı. Kısa süren Hatay çalışması sonrası önüne yeni görevler çıktı ve onları omuzlamaktan da geri durmadı. Bizim Deniz, Komsomolun seçkin bir kadrosu olarak artık mücadeleyi omuzluyordu. Komsomolun savaşa göre şekillenen yönelimi içinde en iştahlılarından, en öne çıkanlarından biri olarak kendini göstermesi 2. Kongre öncesi ve hemen sonrasında daha fazla yoğunlaştı. Mücadeleye, örgüte katılım düzeyine adeta yeni bir nitelik katıyordu MERİNOS. DENİZ'leşmeye doğru hızlı adımlar atmıyor, koşar adım ilerliyordu.

2006 yılında zor ve sıkıntılı bir dönemde, DENİZ'leşmeye dair atacağı adımı kesintiye uğratmadı. O artık gerillanın DENİZİ, BİZİM DENİZ'di. Gerillanın sancılı bir döneminin içindeydi. Gerilla alanına önderlik edenlerde başlayan çürüme, DENİZ için Halk Savaşı'nın daha iyi nasıl yürütülür hesaplaşmasına ve önderleşmenin gerekliliğine yönelik çelişkiler içinde pişmesine zemin hazırladı. Gelişiyor ve ilerliyordu savaş içinde. Komutanlık kumaşı artık belirgindi. Parti

sorunları karşısında duyarlılığı ve sahiplenişi yetkinleşiyordu. 2009 yılında gerillanın Deniz'i artık parti üyesi olarak partisinin DENİZ'i olmuştu.

Bizim Deniz, düşmana öfkeli yoldaşlarına ve halkına şefkatli ve sevecendi. Yoldaşlarının kayıplarını ruhunda benliğinde hisseden, onun yarattığı olumsuz ve olumlu etkilere en açık olan özellikleri vardı. 2011 yılında beş kadın yoldaş ölümsüzleştiğin de, Se-fagül yoldaşın "Herkes işine baksın" talimatı tüm yoldaşlarının olduğu gibi onunda kafasına, ruhuna kazınmış bir talimat oldu. Bölge Komutanlığını omuzladı. Artık sorumlulukları daha büyük, yol daha karmaşık ve ölüme göze alırken savaşı daha gelişkin hale getirme zarureti daha yakıcıydı. Korkusuzluğu kuşanırken savaşa dair kaygıyı, endişeyi, sorumluluğu daha fazla hissetmesi lazımdı. BİZİM DENİZ kuşandığı korkusuzlukla tüm bu sorumlulukları üstlendi.

BİZİM DENİZ, uğursuz, pervasız ve acımasız bir zamanın içinde Eylül'de Nubar ve Rosa, Ekim'de Özgür ve Asmin'in kaybını yaşadı. İlk defa gelmiyordu böylesi şeyler başımıza. Beşlerde, üçlerde, on ikilerde, altılarda, ikilerde ve henüz Şerzanımızın gidişinde deneyimliydik. Uğursuz Eylül ve Ekim'de politik önderi Nubar'ı ve halefi olan komutanı Özgür'ü kaybetmişti. Yine büyük bir sorumluluk omuzlarındaydı bizim Deniz'in. Düşmanın büyük bir kuşatması altındaydı Halk Savaşımız. Tüm pusatlar donanımlı Halk Savaşının sürekliliği için. Uğursuz Eylül devrederken uğursuzluğunu Ekim'e Ekim'de Kasım'a devretti aynı uğursuzluğu. Tam 22 yıllık soluksuz ve uzun bir maraton koşucusu olan BİZİM DENİZ, düşmanın yine yakalayamadığı noktada kazan bombalarıyla Aliboğazı tarumar edilerek düştü toprağa. Bizim Deniz en güzel maratonu koştu. En önde göğüslemedi ipi. Ama yoldaşlarından devraldığı sorumluluğu, yoldaşlarının bıraktığı izleri kararlılıkla takip etti. İçimizi yakan, yüreğimizi dağıtayan, öfkemizi kabartan, bizi onurlandıran ve gururlandıran bir durumda bırakarak büyük koşusunda bayrağı elimize tutuşturdu. Bu bayrağı asla elinden düşürmedi. Ant olsun ki yoldaş o emanet ettiği bayrak elden ele dolaşarak Uzun Süreli Halk Savaşı yolunda ilerletilecek ta ki zaferi kazanıncaya kadar.

*** Mare Nostrum Latince "Bizim Deniz" demek. Can Yücel'in şiirinden.**

Asmin'in kaleminden: Gerilla Olmak - II

Her yoldaş gibi Taylan yoldaşın da eksik yanları vardı. Ama bu eksiklerin, zaafının üstüne gider, onlardan kurtulmaya çalışırdı. Sinirlendiği zaman hemen anlardı, bu anlar nadiren de olsa hemen fark edilir. Yaşama duyarlı bir yoldaştı ama gözlem yeteneği pek iyi değildi, tekmillerde konular tartışıldığı zaman şaşırır, ben böyle düşünmemiştim der, genelde ilişkilenebilirler dair olan tartışmalarda bu refleksi verirdi. Hiç unutmam eylem çalışması için göreve gitmişti, epey bir süre uğraştı, her seferinde farklı bir fikirle geliyor, tekrar tekrar gidiyordu. Yorulmak bilmez bir azmi vardı ama biraz gerçeklikten kopuktu, olayları somut durumdan ayırdığı zaman, başarılı olamıyordu, yani önce hedefi vurmak yerine kenarına dokunmak gibi oluyordu ve istediği sonucu alamıyordu.

Emekçi bir yoldaştı. Emek harcamaktan kaçınmaz, bu görevlere de yansırı, yoldaşlarla ilişkilenebilirler de yansırı. Bildiği her şeyi öğretmeye çalışır, aynı zamanda öğrenmeye çalışırdı. Taylan yoldaşın mekanik bir yanı da vardı. Yaptığı kürek, kazma saplarıyla bayağa konuşulurdu. Aryo-dinamik bunlar yoldaş der ve bu saplar diğer saplara göre daha hafif ve bel ağrıtmayan cinsten diye propaganda yapardı. Biz biraz dalga geçer, ne zaman yamuk bir sap görsek Taylan'ın işidir derdik. Bir keresinde köylü yaptığı kürek sapını görmüş "Düz ağaç mı yoktu?" demişti. Taylan yoldaş da hemen açıklamasını yapmıştı. Bir noktayı olabildiği en kamufleli şekilde ve gelen birinin ilk ihtiyaçlarını karşılayacağı şekilde bırakırdı. Ne zaman öyle bir noktada kalsam, bilirdim buradan geçmiş, su bırakır, odun bırakır ve yanındakilerin hepsine de böyle

yapmalarını söylerdi. Epey sene olmuştu gerilla olalı, birçok şeye tanık olmuş, yaşamış, yüzünde tebessüm, literatüründe hep "yapabiliriz" vardı. Köpeklerden çok korkardı. Büyük, küçük olması bir şey ifade etmezdi. Gittiğimiz yerde köpek varsa yanımızdan ayrılmaz, "beni sakın yalnız bırakmayın" derdi. Küçük köpeklerle karşılaştığımızda "bak küçüktür bir şey yapmaz, sev belki korkun biraz da olsa

geçer" derdik. O dokunmaz, küçücük köpekten de hemen uzaklaşırdı.

Taylan yoldaş farklıydı. Gerek kişisel özellikleri anlamında gerek yoldaşlık anlamında. Onun ne istediği ne amaçla yapmak istediğini, bildiğiniz sürece size tuhaf gelmez ama onu tanıımıyorsanız size tuhaf gelebilir. İlk gördüğüm zamanlar bana biraz tuhaf gelmişti. Sonra beraber faaliyet yürüttükçe anlamaya başladım. Taylan yoldaş sigara ve çayı çok severdi, Yusuf yoldaş gibi. Yusuf yoldaş ilk Bakış yoldaştan duymuş, ondan dinlemiştim. Bakış yoldaş da bir fotoğrafı vardı, "bu Josef" deyip anlatmaya başlamıştı. Yusuf yoldaş da Bakış yoldaşa, Bakış yoldaşın Yusuf yoldaşa düşkün olduğu kadar düşkündü. O da Bakış yoldaşını anlatırdı.

Yusuf yoldaş askeri meselelerde

çokça anılıp, espri konusu yapılırdı. Zamanla ben de görünce ne demek istendiğini anladım. Yusuf yoldaş biraz rahattı askeri meselelerde, "bir şey olmaz" mantığı ağır basıyordu. İlk beraber çıktığımız faaliyette beni şaşırtmış, araziye tarif etmesiyle, köyde köylülerle olan diyaloguyla, halkla rahat ilişkilenebiliyor ve seviliyordu. O akşam gittiğimiz köyde, köylülerle tartışmış, sohbet etmiş, köyden çıkmıştık. Beş dakika yürüdük yürümedik farklı bir yerden gittiğimizi fark ettik. Öncü grubu kaybetmiştik. Patikayı bulmaya çalıştıkça epey karıştırmıştık, epey süre sonra öncü grupla birleşebildik. Tabii bu konu sabah noktada espri konusu olmuş, Yusuf

yoldaş nasibini almıştı. Bu onun için ilk değildi, arazi bilgisi iyi değildi ama gitmek istediği yere gidiyordu, herkesin gittiği gibi olmasa da. Yusuf yoldaş emekçi bir yoldaştı, kaç yıl boyunca aynı alanda faaliyet yürütmüş, ne kadar başka alanlarda yürütmek istese de örgütün ihtiyacına göre konumlanmasını bilmiş, yapabileceği her şeyi yapmaya çalışmıştı. Kulakları çok iyi duymazdı ama buna rağmen ses nöbetlerine çıkmak ister, "ben kendime güveniyorum" derdi. Ses nöbetlerine yazılmazdı, bu duruma üzüldü, o zaman da diğer görevlere yoğunlaşır, yapılacak ne varsa onu yapardı. Kulakları iyi değildi ama gözleri iyiydi, arazideki hareketi fark eder, keşif sesi var denildiği zaman görüş alanımızdaysa hemen görürdü. Yusuf yoldaş pratikte de kışın da çok kitap okurdu, sohbet ederdi okuduğu kitaplara

dair. İlk süreçlerinde belli bir dönem beraber kaldık Yusuf yoldaşla. Hem pratik işlerde hem de günlük yaşamda yeni olduğum için benimle ilgilenirdi. Her yoldaş ayrı bir renktir. Yusuf yoldaş da ayrı bir renkti. Tipi, tipik bir Dersimliydi. Bazen içinden küçük bir çocuk çıkardı, neşeli bir yoldaştı. Yusuf yoldaş karaçor oynarken görmeniz gerekirdi, çok güzel oynardı. Hiç unutmuyorum "illegal fotoğrafınla silahını paylaşmak" söylediği zamanı, o zaman epey gülmüş şimdi yine senin sesinden dinlerken yüzümde bir tebessüm oluşuyor.

Yusuf yoldaş zamanla birçok eksikliği için çaba harcamış, belli oranda ilerleme kaydetmişti. Komutanlığa hazırlandığı süre zarfında askeri anlamda belli bir yoğunlaşma içerisine girmiş ve belli sonuçlar almıştı. Düşmanın saldırılarının yoğunlaştığı bu süreçte görevlerine sıkıca sarılmıştı. Taylan yoldaşla birlikte aldıkları görevi yerine getirmek için yoğun bir çaba harcamışlardı. Örgütün bu süreci en az zararla atlatması için ve görevlerini en iyi şekilde yapmak için, birçok fedakarlık yapmış, emek harcamışlardı. Gerilla alanında aldığımız kayıplardan sonra tereddütsüz görevlerine sarılmış, şehitlerin yarattıkları boşlukları doldurmak için mücadeleye sıkıca sarılmışlardı. Sürecin zorluğunu görüyorlardı. Zorluklara boyun eğmek yerine zorlukların üstesinden gelmeyi tercih etmişlerdi. Düşmanın halka saldırıları diğer devrimci örgütlere saldırılarına karşı bu cephede kalıp, düşmanın saldırılarına en iyi cevabı verdiler. Onlar yarattıkları değerlerle bir miras bırakıp ölümsüzlüğe uğurlandılar. Yarattıkları değerler ve pratikleri bize bıraktıklarıdır.

(Bitti)

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Ali Kepez: Elbistan doğumlu olan Kepez, Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle İstanbul'da tanışır. 23 Aralık '79 tarihinde kaldığı evde çıkan yangında yaralanır. Ali Kepez, kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirir.

Mustafa Şişman: Aslen Sivaslı olan Şişman, Proletarya Partisi'nin 24

Aralık '78'de, yürüttüğü "MHP, ÜGD Kapatılsın, MİT Kontrgerilla Dağıtılсын" adlı kampanyanın afişlerini astığı sırada Topkapı Mithatpaşa'da, fabrika bekçisi bir gericinin açtığı ateş sonrası katledilir.

POZVENG ŞEHİTLERİ

13 Aralık 1993 tarihinde Ovacık

Pozveng köyünde meydana gelen çatışmada havanın kötü olmasından dolayı köye girmek zorunda kalan gerillalardan **Bekir Kürşat Önay, Fevzi Koç, Hacı Mustafa Aslan ve Deniz San** ölümsüzleşirken ayrıca 12 yaşındaki **Nuray Laço** ve 11 yaşındaki **Halil Laço** kardeşler de TC'nin, hava bombardımanında katledildi. TKP/ML daha sonra yaptığı açıklamada Laço kardeşleri devrim şehidi olarak sahiplendiklerini açıkladı.

Ali Yılmaz: 1956 yılında Bingöl'ün Kiğı ilçesi Okçıyan köyünde dünyaya gelen Ali Yılmaz, kısa zamanda çalışkanlığı, atılganlığı ile öne çıktı. Birçok askeri eyleme imzasını atan

Ali Yılmaz, İbrahim Kaypakkaya'nın katledilmesinde büyük rol oynayan Sıkıyönetim Savcısı Yaşar Değerli'nin arabasına bomba koyma eyleminde görev aldı. TKP/ML Üyesi TIKKO İstanbul bölgesi gerilla komutanı olarak faaliyetlerini sürdürdü.

30 Kasım 1978'de Maltepe Gülsuyu'nda kendi imal ettiği bir bombanın kaza sonucu patlaması üzerine yaralanarak düşmanın eline geçti. Yaralı bir şekilde işkenceye alınan Ali Yılmaz halka ve devrime olan inancıyla işkencecilere kök söktürdü. Enver ve Üçgen kod adlarını kullanan Ali Yılmaz 24 Aralık 1978'de işkencede katledildi.

Bizim "Özgür"lük Manifestomuz!

Özgür varlığıyla ya da yokluğuyla belli olanlardan değildi, varlığı bir "dert" ise yokluğu bir yaraydı onu tanıyan herkes için. Her durumda "belliydi." Kimi zaman ise yeri doldurulamazdı.

Gelenekten geliyordu Özgür. Hani şu doğduğu andan itibaren, isteği ve belirlenmiş tercihi dışında, tüm sınıfsal, toplumsal, siyasal sorunların evde, mahallede gündem olduğu, bunların nasıl çözüleceğinin ateşli tartışmalarının yapıldığı koşullar içinde doğdu, büyüdü ve köklerini aldı. İlk dinlediği türküler, şiirler kavga üzerineydi. Bunlarla yoğruldu, sadece bilincine değil ruhuna kazandı. Özgür bu köklere sınımsız sarılarak, lise çağına geldiğinde atak bir şekilde, bu öğrendiklerini bir tercihe çevirdi. Artık devrimciydi. Çevresinde gördüğü, dinlediği, hayran kaldıkları gibi olmayı tercih etmişti.

Rus Sosyal Emperyalizminin dümenindeki Gorbaçov'un artık maskeyi yırtmak için ilk hamleleri olan Glasnost ve Perestroyka'yı Lenin ve Stalin yoldaşın kürsüsünü işgal ederek ilan ettiği ve tüm dünyada "sosyalizmin" sonunun geldiği yaygaralarına yataklık eden tarihte dünyaya geldi ALİ KEMAL YILMAZ. Henüz "tarihin sonu" tartışmaları başlamamıştı, Sovyetleri inşa edenlerin torunlarının referandumda "revizyonizm bayrağı altında da" olsa "Sosyalizm" devam etsin kararına rağmen Boris Yeltsin önderliğinde tanklar bu kararı tanımayarak henüz "birliği" dağıtmak için darbe yapmamıştı. Evet henüz dünya "tek kutuplu" dünya olmamıştı. Henüz geri dönüşlerin tamamlanması üzerinden "sosyalizm tarihin çöplüğüne gitti" diye emperyalist-burjuvazi ve tüm gericiler proletaryanın, ezilen halkların ve ulusların tepesine çullanmamıştı. Ali Kemal dünyaya gözlerini açtığında tüm bunların gerçekleşmesine giden yolların inşasına revizyonizm daha fazla hız vermişti sadece.

Ali Kemal büyürken, komünizm davası bir yandan büyük kuşatmaya alınıyor, diğer yandan İbrahim Kaypakkaya'nın partisi komünizm bayrağını dalgalandırmak için can veriyor, can alıyordu. Komünizm öldü diye koparılan yaygara içinde Ali Kemal komünizm için can veren can alanları duymaya devam ediyordu. Bir dava vardı ve o dava sürüyordu, sürdürülüyordu.

Kavgaya atıldığında rüzgar devrim aleyhine daha güçlü esiyordu. Kavga şiirleri yazanlar artık "barış" şiirleri

ile yetiniyordu. Büyük anlatıların, aşkın savunucuları artık herkesin kendi anlatısını kendisinin oluşturmasını salık veriyordu. Toplumsal devrimin örgütleyicileri artık toplumsal evrim çağının başladığını öğütliyordu. Ezilenlerin her şeyi kazanması gerektiğini yumruklarını sıkarak savunanlar iyileştirmelerin nimetlerini ellerini ovuşturarak kabul ediyordu. Yani ezümlü, "çağın değiştiği" ve artık yeni şeyler söylemek gerektiği korusu oluşturulmuştu. Koro çok güçlüydü. Tüm itirazları, çıkan aykırı sesleri bastırarak kadar güçlüydü. Koro alaycıydı, koro pervasızdı, koro sinsiydi ama koro korkaktı hem de çok korkak.

Ali Kemal önce korkuyla yüzleşti. Bu yüzleşmede ölüm korkusunu seçti. Neydi ölüm? Ölümün kendisi mi korkutucuydu yoksa ölümün düşüncesi mi? Ne için ölüm anlamlıydı ve kaçınılmaz olan bu son nasıl karşılanmalıydı? Hesaplaştı Ali Kemal. Güçlü hesaplaştı. Durmaksızın hesaplaştı. Korkuyu tanımladıkça, ona hakim oldukça korkusuzluğu örgütledi. Korku değildi mesele, korkudan korkmaktı. Gelişmenin önünde engel, anlamının ve kavramının önünde engel, kendinden vazgeçmenin önünde engel, güveni geliştirmenin önünde engel. Korktukça tutsak olanları gördü. Korkuyu yendikçe ÖZGÜRleşenleri de. Ali Kemal korodan gelen sesin nedenlerini anlıyordu. Orda bir dünya görüşü, orda bir sınıfın tutumu, orda bir teslimiyet çağrısı, orda bir iddiadan uzaklaştırma girişimi ve orda çelişkileri keskinleştiren değil çelişkileri terapi edip dizginleyen bir korku silsilesi vardı.

Özgür, korkunun korktukça büyüdüğünü keşfetmişti. Komsomol'da,

örgütlenme yeteneği öne çıkarken, eylemlerde atak ve hesapsız duruşu onu güçlendiriyordu. Polisle en ön saflarda çatışmaktan geri durmayan yanı, askeri eylemlerde cüret olarak ortaya çıkıyordu. Özgür, korkusuzluğunu yoldaşlaşarak, yoldaşlarını koruyarak ve sahiplenerek sürekli kılmayı da öğrenmişti. O korkusuzluk şurubu içmemişti, korkusuzluğun korkuyu da içerdiğini bildiğinden, içindeki cesareti besliyordu. Yürüdüğü yola inançla bağlandı, yolda birlikte yürüdükleriyle paylaştıkça, ürettikçe, sahiplendikçe korkusuzluğu daha güçlü kuşandı. Gözetirdi, kollardı, sahiplenirdi ve gerekirse feda ruhuyla bunu yapmaktan

çekinmezdi Özgür. Gerçekten Özgür olmanın bu şekillenişten geçtiğini bilirdi. Sorun çıkan, gerçekleşmesi geciken eylemlerin, yoldaşlarının "o eylemi artık kendilerinin yapacağını" söylemesi ile hızla sonuçlandırır. Korkusu, sorumluluklarını yerine getirememek ve partisine bunun hesabını verememektir ÖZGÜR için. Yoldaşlarını koruyamamak, eksik kalmaktı, bu bir korku kaynağıydı.

Gerillaya ayağını kırıp bir yıl gecikmeli olarak katıldı. Gitmemek için gerekçe mi buluyor diye oluşan şüpheleri fark edip sadece o

alaycılığıyla karşılıyordu bunu. Komplekssizdi ne istediğini ne yapacağını bilirdi. Kimin ne dediği ne düşündüğünden çok ne yapacağına bakardı. Gelişmelerin ve tarihin soyut düşüncelerle yazılmadığını, sınıf mücadelesinin bu küçük düşünceler ve "güven" sorunu ile ilerlemediğini bilirdi.

Özgür gerillada sahiplenme, zor görevleri üstlenme, yoldaşlaşmanın adıydı. Partiyi gözbebeği gibi koruma kültürünün bir ürünüydü ÖZGÜR. Yoldaşlarını, önderlerini ve parti değerlerini korumak için, sınıf mücadelesinin gerekliliklerini karşılamak için güvenli bir limandı ÖZGÜR. Zor zamanlarda, korkunun büyük olduğu, tasfiyeciliğin bir boran gibi estiği, devrime ve silahlı mücadeleye yönelik kuşatmanın katman katman gerçekleştiği bir çağda doğdu, büyüdü ve tamda böylesi bir zamanda silah elde toprağa düştü.

Önderi NUBAR'a bağlılığı bilinmez değildi. Bir yanı uzun süre birlikte faaliyet yürütmenin getirdiği bir so-

nuç iken, esas yanı ise onun partiyi sahiplenme ve koruma bilincinden geliyordu. Düştüğünde NUBAR, ROSA ile birlikte, ASMİN'i de yanına alıp geçti düşmanın nokta atışı yaptığı alana. Tamamlanması gereken görevler, soruşturulması gereken çok önemli bir kayıp vardı. Düşman peşine düştüğünde yakalayamadı ÖZGÜR VE ASMİN'i. Tüm alanı tarumar eden bombardımanla düşürdü kahraman komutan ve savaşçıyı.

Korkunun kol gezdiği, olabildiğince yoğunlaştığı bir zamanda korkusuzluğu, cüreti, yoldaşlaşmayı, bağlılığı ve kavgayı emanet etti Özgür bize. Salgının insanları eve hapsediği korku saldı bir zamanda, şehirlerde tüm toplumun zapt edilmeye çalışıldığı, boyun eğdirilmeye itelendiği bir dönemde ideolojisini ve silahlarını kuşandı Özgür. Davayı hesapsız, korkusuz ve tüm inancıyla kuşandı. İşte korkuyu küçülterek ölümü kucaklayan irade böyle açığa çıktı Özgür ve Asmin'de. Biri komuta etti bunu, diğeri donandı ve kuşandı.

Beni bulamazsan üzülme

Eşyalarımı bulacaksınız

Kestiğim taşları, açtığım yolları,

İşlediğim heykelleri bulacaksınız.

Ve göreceksin ki binlerce yıl öteden

Parmak izlerimiz değecek birbirine

Diyordu binlerce yıl önce yazılmış bir Likya şiiri...Binlerce yıl öteden gelen bir bilincin kuşanmışlığıdır Dersim dağlarında komünist gerillaların tutumu. Şerzan düştü Haziran'da, Eylül'de Nubar ve Rosa, Ekim'de Özgür ve Asmin ve Kasım'da Denizimiz... Hepsi de henüz 15-16 yaşında kavgaya girdi, hepsi rüzgarın ters estiği zamanda devrim ve komünizm inancıyla donandı. Düşükleri yerde bulamadılar birbirlerini ama binlerce yıl öteden beslenerek gelen haklılığımız ile beslendi, güçlendi ve temas ettiler birbirlerine. Ve emaneti bıraktılar yoldaşlarına ve halkına. Parmak izleri birbirine değmeye devam edecek ısrarla, kararlılıkla ve kesintisiz şekilde. Korkuyu korkutarak, korkusuzluğu bir salgına çevirerek ilerleyecek tarih. Ve ezilen halk yığınları bu duyguyu kuşandığında her şeye muktedir olduğunu görecektir. Haklılığın; zalimler için korkulacak bir şey olduğunu, korkuyu yenmek için bunu kuşanmak gerektiğini öğretirken gidiyor bizimkiler. Özgürlüğün manifestosunu yazmaya devam ediyor bizimkiler.

Açıklamanın başlangıcı 24. sayfadadır.

ve Ali Kemal Yılmaz'ı, mücadelelerine layık bir biçimde uğurlamak, kavga bayrağını devralmak için toplandık.

Zor zamanlardan geçiyoruz; ağır bedeller veriyor, cenazelerimizi defnedebilmek için bile acı dolu, çetin bir mücadele veriyoruz. Ayları bulan DNA işkencesinin ardından yoldaşlarımızın cenazelerini alabildik. Faşizm şehitlerimizin bedenlerinden dahi korkuyor. Şehitlerimizi parçalayarak, yakarak onların mücadelesini durdurabileceğini, ardıllarına korku ve endişe salabileceğini zannediyor. Oysa biz, her bir şehidimizde, ayaklarımızdaki prangaları parçalıyor; içimizdeki ateşi yakıyoruz bir kez daha." denilerek "Şimdi onların açtığı yoldan yürüyecek, omzumuzda faşizme kin ve yoldaşlarımızın onurunu taşıyacağız. Şehitlerimizin fiziki bedenlerine son görevimizi yerine getireceğiz. Ve ısrarla ölümsüz ideallerine sarılacağız. Tereddüt etmek yok, vazgeçmek yok! Onların sesi olup onları haykıracağız!" ifadeleri kullanıldı.

MEZARLIĞA DA ABLUKA

Törenin ardından cemevine alınmayan kitle ile cemevi içindeki kitle birleşerek sloganlarla Sarıgazi Mezarlığına yürüyüş gerçekleştirdi. Sarıgazi Mezarlığı'nı da bariyerlerle ve zırlı araçlarla çeviren polisler kitlenin mezarlığa girişine engel oldu. Kitlenin bir kısmı içeri girerken, bir kısmı da dışarıda kaldı, dışarıda kalanlara polis tarafından GBT yapıldı.

Ali Kemal Yılmaz ve Erol Volkan İldem'in kızıl bayrağa sarılı tabutları, ailelerinin ve yoldaşlarının omuzlarında mezarlığa getirildi. TKP/ML MK üyesi, Dersim Siyasi Komiseri Erol Volkan İldem ve TIKKO Dersim Bölge Komutanı Ali Kemal Yılmaz'ın cenazesi TKP/ML bayrağına sarılarak,

marşlar ve sloganlarla toprağa verildi.

Cenazeye devrimci kurumlardan Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP), Halkevleri, Sosyalist Meclisler

Federasyonu (SMF), Devrimci Parti ve Mücadele Birliği ile şehit ve tutsak aileleri de katılım sağladı.

TKP/ML TIKKO GERİLLASI GÖKÇE KURBAN GECE YARISI TOPRAĞA VERİLDİ!

1-4 Ekim tarihleri arasında Dersim Ovacık kırsalında yaşanan bombardımanda ölümsüzleşen TKP/ML-TIKKO gerillası Gökçe Kurban (Asmin) Pertek'e bağlı Kacarlar köyünde jandarma-polis ablukası altında, yoldaşları ve ailesi tarafından sonsuzluğa uğurlandı.

Malatya Adli Tıp Kurumu'ndan saat: 17.00'da teslim alınan Gökçe Kurban'ın cenazesi zırlı araçlar ve polis eskortuyla Pertek'e getirildi. Jandarma tarafından yol güzergahında takip edilmenin yanı sıra araçlar sık sık durdurularak kimlik kontrolü yapıldı. Araçların durdurulduğu noktada tabutun içi açılarak bakıldı.

Aile dini vecibelerini gerçekleştirmek için cenazeyi Pertek Cemevi'ne götürmek istedi. Polisler "yukarıdan emir var" diyerek cenazeyi cemevine almayacaklarını söyledi. Ailenin "cenazemizi yıkamak istiyoruz" sözlerine polisler "gidin evinizde yıkayın" yanıtını verdi. Çocuklarını örf ve geleneklerine göre uğurlamakta kararlı olan aile öfkesini şu sözlerle dile getirdi: "Ne yapalım götürüp mutfak tezgahında mı yıkayalım çocuğumuzu. Siz bilirsiniz bizde burada yolun ortasında açarız ve kefenleme işlemi yaparız. Ailenin, avukatın ve yoldaşlarının ısrarı üzerine polisler geri adım atarak cenazeyi gasilhane de 7 kişi kısıtlaması ve fotoğraf çekiminin yasak olması şartı ile cemevine almak zorunda kaldı.

"CENAZE POLİS EŞLİĞİNDE KEFENLENDİ"

Cenaze yıkama ve kefenleme işlemi yapılırken gasilhaneyi terk etmeyen polis çekim yapmak istedi. Ailenin ve yoldaşlarının uzun soluklu karşı koymaları sonucu çekim işlemi son buldu. İki sivil polisin kapı yarım kapatılarak içeride beklemeleri şartı ile izin vereceklerini söylediler. Bu durumu da kabul etmeyen aile ve yoldaşları gasilhanede ki polisler ile

neden kestiniz kafasını" sözleri ile feryat etti.

JANDARMA ABLUKASI VE KÖYLÜYE TEHDİT: "HEPİNİZİ İÇERİ TIKARIZ"

Jandarma ve polisin konvoyu-tacizi eşliğinde Gökçe Kurban (Asmin)'in cenazesi köye getirildi. Köylüler jandarma ve polisin gün içerisinde gelip, "Hepinizi içeri tıkarız" sözleri ile tehditler savurduğunu vurguladı. Köy meydanında Asmin'i karşılamak için toplanan köylülere gece defin işlemi yapılması için baskı yapıldığı da belirtildi. Bunun üzerine köy meydanında baskı ve tacizlerle hızlı bir şekilde dini bir tören yapılarak mezarlığa götürmek için yola çıkıldı.

YOLDAŞLARI ASMİN'İ EN SEVDİĞİ TÜRKÜ İLE UĞURLADILAR!

Devamında hızlıca tabutu kaldırıp korucuların elinden yoldaşları, ailesi ve köylü kadınlar olarak Asmin'in en sevdiği "uğurlama" türküsü ile mezarlığa taşındılar. Mezarlık da jandarma ve korucular tarafından ablukaya alındı. Araziye dağılan asker, korucu ve özel hareket ablukası eşliğinde Asmin, yoldaşları ve ailesi tarafından sonsuzluğa uğurlandı.

tartıştılar.

CENAZELERE İŞKENCE!

Aile ve yoldaşları cenaze yıkanamayacak hale getirildiği için sadece kefenleme işlemi yaptılar. Ailesi ve yoldaşları tarafından cenazeye işkence yapıldığı belgelendi. Anne ise, "Sana ne yapmışlar Gökçem. Sana bunu yapanlar senden beter olsunlar. Kuzuma nasıl kıydınız

MEZARA BIRAKILAN ÇİÇEKLERE BİLE EL KONULDU

3 Aralık'ta mezarı başında anılan ve mezarına karanfil ve fotoğraf bırakılan, mezarın başına da yazma bağlanan Gökçe Kurban'ın mezarını jandarma ablukaya aldı. Jandarmalar, mezarda bulunan her şeye el koydu.

Halk Savaşçıları Dersim ve İstanbul'da Ölümsüzlüğe Uğurlandı

İSTANBUL- 6-9 Eylül ve 1-4 Ekim tarihinde Dersim Ovacık'ta yaşanan bombardımanda ölümsüzleşen TKP/ML MK üyesi ve Dersim Siyasi Komiseri Erol Volkan İldem (Nubar) ile TİKKO Dersim Bölge Komutanı Ali Kemal Yılmaz (Özgür) Sarıgazi Cemevi'nde yapılan törenin ardından Sarıgazi Parti ve Devrim Şehitleri Mezarlığı'nda ölümsüzlüğe uğurlandı. Sarıgazi, yüzlerce polis ve onlarca zırhlı araç ile helikopterler tarafından ablukaya alınırken, bu ablukanın doğrudan İçişleri Bakanlığı emriyle gerçekleştirildiği belirtildi.

Dün akşam saatlerinde Malatya ATK'dan teslim alınan cenazeler polis ve zırhlı araçların taciziyle İstanbul Sarıgazi Cemevi'ne getirildi. Cemevine çıkan bütün sokaklar ve Sarıgazi Mezarlığı polis tarafından bariyerlerle çevrildi. Pandemi bahanesiyle "60 kişi sınırı doldu" diyen polisler kitlenin cemevine girişine engel oldu.

'BU KAYIPLAR, ÇOK BÜYÜK ÖZLEMLER BİRİKTİRİYOR'

Polisin tüm ablukasına rağmen cemevine giren kitle, saat:13.00'da

anma töreni gerçekleştirdi. Cenazeler "Gerillalar Ölmez Yaşasın Halk Savaşı" sloganları eşliğinde morgdan alınarak cemevi bahçesine getirildi. Dersim'de ölümsüzleşen TKP/ML TİKKO savaşçıları şahsında tüm devrim ve komünizm şehitleri anısına 1 dakikalık saygı duruşuyla başlayan törende, ant içilerek; "Önderimiz İbrahim Kaypakkaya" sloganı atıldı. Saygı duruşunun ardından Partizan ve Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri adına birer konuşma gerçekleştirildi.

Partizan adına yapılan konuşmada, Halk Savaşçıları sahiplenmenin önemli ve gerekli olduğu ifade edilirken, "Bugün çok ağır kayıplar veriyoruz. Bu ağır bedeller karşısında yoldaşlarımızı sahiplenmek çok daha önemli. Halkın yaşadığı, yoldaşlarımızın yaşadığı bu kayıplar, çok büyük özlemler biriktiriyor yarınlar. Direnişlerimiz bu özlemlerle büyüyecek." denildi.

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri adına yapılan konuşmada da "Bugün burada şehitlerimiz Erol Volkan İldem

Haberin devamı 23. sayfada.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1

ig yenedemokrasi1

tw yeni_demokrasi1

whatsapp yenedemokrasi10.net

envelope yenedemokrasi gazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umud Basım Yayımcılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasi gazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20